

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja III. évf. V. szám 2015. május hónap

Életfordulók

„Figyeled drágám, milyen édesen szendereg? Tiszta apja! Kíváncsi leszek, eltörik-e a méces, ha leöntik azzal a szenteltvíz félével... Álljunk úgy, hogy többet lássunk. Stramm kiskölyök, meg se rezzen. Azt mondták anyámék, én végigbömböltem a ceremóniát...”

„Könyörgöm, behalok. Mikor jön az a fogadkozási cucc? A próbán is tök álmos voltam, persze a haverok nem engedtek el éjjel kettőig, hiába mondtam, hogy megpusztulok másnap. Most meg parázhatok, s rajtam röhög majd minden csóka, ha nem úgy skubizok, ahogy elvárják. De a tabletért megéri...”

„Kicsim, idessus! Tünetmentes vagy! Most gyorsan lekaplak, talán nem szól rám a pap. Jaj, igazítsd meg, kérlek, a ruhádat, ott... összeráncolódott... ez az... ha már egy vagyont fizettünk érte. Mit csinál ez a pap, most lefelé néz... mit kereshet... én nem értem ezt a bonyolult izét... Na pá, csak kitartás!”

„Szívem, rendben van a fátylam? Nézd, a keresztanyuék végre megérkeztek... Őket mindenképpen megvárjuk. Jaj, úgy izgulok... Hogy mondta a pap az oktatáson? Hányszor kell válaszolni, hogy elfogadom és hányszor, hogy ígérem? Ez a csokor is most gabalyodik bele a ruhámba! Csöngettek!”

„Tisztelendő Úr! Nem is tudom, hogyan kezdjem... Eddig féltünk szólni önnek... Nem akartuk megijeszteni a papát. Ne gondolja szegény, hogy a halálát kívánjuk. Mostanra meg sajnos elég sokszor zavart az öreg. Ma is összevissza beszélt mindenfélét. És süket is, ezért ha hangosabban mondaná...”

Bújócskázunk Istennel. Kijelentéseinek élet szokásainkkal, külsőségeinkkel tompítottuk. Mert a költővel érezzük: „Sokat kérsz Jézus, nagyon is sokat...” Csúf játékot üzünk, mert egyszer sem tapasztaltuk meg igazán, hogy iránta való bizalmunknak hamisítatlan öröm és béke a jutalma. A vándor céltudatossága, aki tudja honnan indult és hova érkezik. Mikor törik meg az átok? Mikor lépünk elő csalóka biztonságot adó sáncaink mögül? Egy szerető szempár szegeződik ránk újra, ki a megmondhatója, hányadszor immár: „Te gyere és kövess engem!”

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI

MELLÉKLET

A CSALÓ

A csaló neve: Pétör. Írhatnám Péternek is, de akkor mi lesz a történeti hitellel? Pétör az ő neve, senki se hívja másnak, és ha valami tudatlan ember Péternek szólítja, arra nem ért. Tudom magamról, mert én már kipróbáltam. Bent jártam az iskolájukban, és megkérdeztem, melyikük az a híres Péter: ötvenkét gyerek közül egy se vállalta. Nem a hírességet, hanem a Péterséget. Ezt abból hiszem, hogy arra se állt föl senki, mikor azt mondtam:

- Mert én ezt a körtét akarom odagurítani annak a Péternek, akit keresek.

A Pétereket a körte se szédítette meg. Pedig akkora körte volt, hogy négy Péter is beleharaphatott volna egyszerre az aprajából. De hát akit nem annak hívnak, az nem nyújtogathatja az ujját.

- Hát nem itt van az a bizonyos csaló Péter? - kérdeztem a tanító úrtól.

- Dehogynem - mosolyog a tanító úr -, csak nem jól tetszett föltenni a kérdést. Pétörök, fölállni!

Fölugrott hat gyerek, Pétör nevezetű valamennyi.

- Melyik ezek közül most már az én Pétöröm?

- Ez ni - mutatott rá a tanító úr a legrongyosabbra. - Mondd meg a nevedet, Pétör fiam, szép értelmesen.

- Deák Pétör.

Mintha a magam gyerekhangja csendült volna vissza negyvenegynéhány omladék esztendő elejéről. Amúgy is formázza Pétör a magam kisiskolás korát. Éppen olyan tatárképű, éppen olyan fésűt nem álló bozontú, no meg éppen olyan rongyoskás. Ha összeemelegszünk, lehet, hogy le is fényképeztetem, s kielégítem a képével azokat a jó lelkeket, akik ifjúkori ábrázatom után érdeklődnek.

- Aztán tudsz-e olvasni valami szépet, Pétör?

- Tudok.

- No, akkor olvass!

- De mit olvassak?

- Hát az olvasókönyvedet.

- Az ám, ha vóna!

- No, kérd el a szomszédodét, és nyisd föl akárhol - segíti ki a tanító úr.

Pétör szót fogad, s éppen arra az olvasmányra nyit, amelyik a világháborúról szól. Borzasztó szép olvasmány, nyolc- és kilencéves gyermekek örömeire szerkesztve, így kezdődik:

"Alig pergett le ezer év az idők rokkáján, a balsors nagy meg-

próbáltatásnak tette ki imádott hazánkat. I. Ferenc József uralkodása alatt kitört a vésteljes és végzetterhes világháború."

Pétörnek tagadhatatlanul okozott némi gyötrelmet a vésteljes és végzetterhes mondat, amiből szemmel láthatóan csak az idők rokkája tetszett neki, mert azt háromszor is előlről kezdte. De azért végigküzdötte emberül az egészet, csak egy kicsit beleiz-zadt.

- No, most csukd be a könyvet - vezényelt a tanító úr. - El tudnád-e mondani, amit olvastál, Pétör fiam?

Nem Pétör fiam ijedt meg, hanem én. Megkaptam a tanító úr karját.

- Kedves barátom uram, hiszen én sem tudnám elmondani, de még tán az se, aki írta. Pedig megérdemelné a lapátravaló, hogy kívülről meg kelljen neki tanulni a saját olvasmányát. Hanem majd mást kérdezek én ettől a híres Pétörtől. Azt mondd meg nekem, pajtás, tudod-e ki volt az az első Ferenc József!

- Igenis, tudom.

- Mondjad, no!

- A Ferenc Jóska.

- Jól van, Pétör. Ugye, megvan a képe otthon nálatok?

- Mög. Az édősapám apja, aki vót, annak az obsitos levelin.

- Megállj Pétör, látom, hogy ügyes gyerek vagy. Most még csak azt kérdezem tőled, hogy mért mondod Ferenc Jóska első Ferenc Józsefnek.

Pétör egyet szippant, és egyet nyel. Aztán még egyszer szippant, de most már nem nyel hozzá. Kivágja lelkesen, milyen elhatározásra jutott. Mégpedig teljes mondatban, ahogy a pedagógiai

becsület kívánja:

- Azért mondom Ferenc Jóska első Ferenc Józsefnek, mert a legelső magyar ember a király.

Pétör ezt fölszegzett fejjel mondja, az orra hegyén is látszik, hogy igen meg van elégedve magával, a tanító úr azonban kicsit zavartan mosolyog.

- Igen, tetszik tudni, ez mint jelmondat vastag betűkkel van nyomtatva az olvasókönyvben.

A tanító úr azonban nem hagyja magát, se Pétört. Mindenáron ki akarja belőle szikráztatni a talentumot. Melyik a legelmelesítőbb köszörűkő? Persze, hogy a nyelvtan. Pétörnek tehát a nyelvek mezején kell valami káprázatosat termelni.

- Mondj hamar valami időhatározó mondatot!

Pétör fölnéz a feje fölé, ott nem talál semmit. Aztán az ablakra veti okos kis szemét, és ott megtalálja, amit keres. Az ablakot befogta a pára, nem lehet rajta kilátni, ennél fogva Pétör így határozza meg az időt:

- Kutya hideg van odakint.

Ez olyan szabályos időhatározás, mintha az esőcsináló intézet adná, de azért a tanító úr nincs meglepődve, s neki a maga szempontjából igaza lehet. De nekem is igazam van a magam szempontjából, mikor odanyomom a nagy körtét Pétör markába. Mert én csak arról akartam meggyőződni, hogy csakugyan létezik-e az a Pétör, akiről hallottam egy történetet, amelyik egészen olyan, mint ha én találtam volna ki. Azt én nem bánom, hogy Pétör egyelőre másképp határozza meg az időt, mint az Akadémia nyelvtudományi osztálya. Beérem annyival is, hogy Pétör van, és Pétör nagyon értelmes gyerek, holott már harmadik esztendeje fúrja, faragja, gyalulja, csiszolja az eszét az ötárasos emberek számára rendeztetett és szabott tudomány.

Igen, és Pétör még most se unta meg az iskolát, sőt minden reggel késedelem nélkül megjelenik benne. Pétör nagyon is szeret itt lenni, talán még jobban, mint otthon, és minden oka megvan rá, hogy telente így kedvelje a tudományok csarnokát. Először is, itt melegebb van, mint otthon. Másodszor, itt borzasztó sok gyerek van, és Pétör olyan mint a bárány: nagyon szeret sokadmagával lenni. Harmadszor, itt úgy bánnak az emberrel, hogy az édesszülője se keresi annyira kedvét, mostanában még tejjel is megitatják, akár az úrigyerekeket. Szép kis csészékben adják a tejet, van rajta nefelejcsvirág is, s nagyon jó azt a kézbe fogni, mert olyan jó sütős, hogy a dermedt, vörös kis ujjacskák egyszerre fölmelegednek rajta.

No, Pétört mégis a tej keverte gyanúba, és juttatta olyan díszítőjelzőhöz, ami szokatlan a világtörténelemben, noha nyilván sok alakja megszolgált a világtörténelemnek. Az egyszerű Péterből a tej miatt lett Pétör, a csaló.

A gyanú a tanító úrban ébredt föl, aki talán kelleténél szerelmesebb ugyan az időhatározókba és a többi neveléstudományi közsörükövekbe, de azért aranyból van a szíve. A tanító úr, akinek mindenütt ott a szeme, azt vette észre, hogy Pétör és a tej közt zavaros a viszony. A többi gyerek, ahogy megkapja a részét az ingyentejből, elbánik vele mindjárt a helyszínen. Pétör azonban egy idő óta sajátos stratégiát vett alkalmazásba. Tudniillik amikor megkapja a teli csészét, akkor elvörösödik az örömtől, és orrcimpái reszketnek a gyönyörűségtől, ahogy szívja be a meleg párát. Szívja, szívja, de azonközben egyre visszavon-

lóban van az ajtó felé, s mire odaér, akkorra már fehérebb az arccskája, mint a fal.

Egyszerre aztán Pétör elvész, s néha öt perc is beletelik, mire újra felbukkan kócos buksija a látóhatáron.

Az ábrázata egyre vörösebb lesz, ahogy közelebb kerül az asztalhoz, ami attól lehet, hogy roppant elszántsággal szopogatja ki a csészikéből az utolsó csöppeket.

A tanító urat persze ilyen ravasz fondorlattal nem lehet megcsalni. A tanító úr megsejtette, hogy Pétör embör nem szereti a tejet, de mivel tudja, hogy az ilyesmit nem lehet nyilvánosságra hozni, hát titokban leeresztgeti a tejecskét az udvaron a csatornába. Mert bizonyos, hogy Pétör az emeletről az udvarra szökik le tejvívás örvével, elárulja a hideg arccskája.

Végre eljött a nap, mikor Pétör üzelmei teljes mivoltukban napvilágra kerültek. A tanító úr figyelte minden mozdulatát. Lassan somfordált a gyerek az ajtóig, de a lépcsőn már nyargalva ment lefelé, tenyerét a csésze szájára tapasztva.

Mire a tanító úr utolérte, Pétör már ott térdelt a kapusarokban, s öntögette befelé a tejet egy nagykendőbe. Beható vizsgálat kiderítette, hogy a nagykendő alul két kis lábcskában, felül pedig egy gémberedett kis arccskában végződött.

- Ki ez, Pétör? - kérdezte a tanító úr.

Pétör - szégyen, nem szégyen - nagyon megijedt. Reszketett a szája széle.

- Marika.

- Húgod?

- Az - mondta Pétör, és férfiasan sírásra fakadt. - Mindig el szokott kísértetni, osz itt várja meg, míg hozom a tejet.

Már akkor sírt Marika is, és a tanító úr addig tiltotta kettőjük sírását, míg az ő könnye is ki nem csordult.

- Hány nap csaltál már meg, Pétör? - kérdezte a fiút.

- Öt - mutogatta Pétör az ujjain, mert szólni még nem tudott a sírástól.

Öt nagy csatát nyert meg Pétör az éhes kis gyomra ellen. Ha én isten volnék, nekem nagyobb örömem volna ebben a teremtésben, mint a vészteljes és végzetterhes világháború összes nagy hadvezéreiben.

Ne haragudjatok meg, emberek, hogy mikor úgy tele van a világ tökéletes nagy csalókkal, én erről a tökéletlen kis csalóról írtam. De látjátok, arra gondoltam, ti is örülni fogtok neki, hogy vannak még olyan csalók is, akik nem magukért csálnak, csak magukat csalják meg a testvéreikért.

MÓRA FERENC

A hallgatás értéke

"Uram, állíts szájam elé őrséget
És ajkam kapujához rendelj védelmet" (Zsolt 140,3)

A hallgatás szelidség,
amikor nem szólsz, ha bántanak,
amikor nem keresed a magad igazát,
amikor hagyod, hogy Isten védelmezzen téged,
a hallgatás szelidség.

A hallgatás irgalom,
amikor nem feded fel testvéreid hibáit;
amikor készségesen megbocsátsz anélkül,
hogy a történeteket felemlgetnéd,
amikor nem ítélsz, hanem imádkozol,
a hallgatás irgalom.

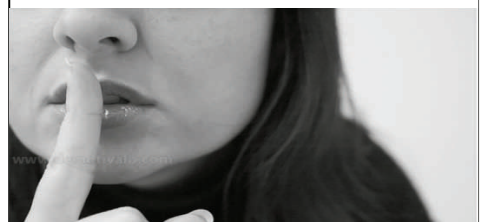
A hallgatás türelem,
amikor zúgolódás nélkül fogadod a szenvedést,
amikor nem keresel emberi vigaszt,
amikor nem aggódsz, hanem türelmesen várod, hogy "a mag" kicsírázzék,
a hallgatás türelem.

A hallgatás alázat,
amikor nincs versengés,
amikor belátod, hogy a másik jobb nálad,
amikor hagyod, hogy a testvéreid kibontakozzanak, növekedjenek és érlelődjenek,
amikor örvendezve mindent elhagysz az Úrért,
amikor cselekedeteidet félreértik,
amikor másoknak hagyod a vállalkozás dicsőségét,
a hallgatás alázat.

A hallgatás hit,
amikor nyugodtan vársz, mert tudod,
hogy az Úr fog cselekedni,
amikor lemondasz a világról, hogy az Úrral lehess,
amikor nem törődsz azzal, hogy megértse-
nek téged, mert elegendő neked, hogy az Úr megért,
a hallgatás hit.

A hallgatás imádat,
amikor átkarolod a keresztet, anélkül,
hogy megkérdnéd: "Miért?"
a hallgatás imádat.

"Jézus hallgatott." (Mt 26, 63)

Ady Endre

APÁMTÓL, ANYÁMTÓL JÖVÉN

Anyám hangjában szomorúság,
Apám hangjában vad feledés.
Jaj, be kicsiny az élet,
Be kevés, be kevés.

Hiszen ők cselekvék, hogy élek,
Hogy sokat és nagyot akarok.
Hallgatnak s én rettegve
Érzem, hogy ki vagyok.

Be csoda, hogy vagyok és élek,
Hogy nem unom meg s újra merek.
Verset írok és holnap,
Már holnap megyek.

AZ ÉDESANYJÁNAK

Rajzás és nyüzsögés szivemben,
széllé kellene kerekednem,
ablakról ablakra szétfutni
s függönyötökben elaludni.
Jobbkezed csendes órazengés,

balkezed télesterengés.
Örülök néked ködön át is,
ledobnék érted pacsirtát is.
Arcomat olajtól haraggal
hányszor törültem zsákdarabbal!
és nyálkás kosarakkal jártam.
Engedd, hogy fátokat fölvgajam.
Lábadhoz leülvén, simítsd meg,
hulló hajamat erősítsd meg,
szülőcském, fillérem aranyja,
mennyezetemnek édesanyja.
Szelid dörgésben, jó harmatban
csurgóra húzott rossz kalapban
nem fogok bolyongni már többé,
ülök és mosolygok örökké.

1928 nyara [?]

Édesanya

A londoni nemzeti galériában van a
"Kornélia és ékszerai" című festmény,
amelyen két asszony beszélget egymás-
sal. Az egyikük megmutatja Kornéliának
a drágagyöngyeit, és megkérdezi a
Gracchi gyermekek anyjától, hogy mik az

ő ékszerai. Kornélia átöleli két fiát és így
szól: "Ezek az én ékszeraim."

Egy szombaton az egyik édesanya meg-
kérte a férjét, aki történetesen a statisztikai
hivatalban dolgozott, hogy vigyázzon
a gyermekekre, amíg elmegy bevásárolni.
Mikor visszatért, férje teljesen kimerülten
átadta neki a jelentést, hogy mi történt,
amíg a felesége távol volt: 14-szer letö-
röltem a gyermekek könnyeit 16-szor
megkötöttem a cipőfüzőjüket, 22-szer
vizet adtam nekik. Gyermeikenként 3 luft-
ballont vettem. A luftballonok átlagos
élettartama 12 másodperc volt. 34-szer
figyelmeztettem a gyermekeket, hogy ne
menjenek át az utcán. A gyermekek 34-
szer át akartak menni az utcán. Hányszor
fogom ezt újból elvállalni? Egyszer sem.

**SZERETET-
TEL KÖ-
SZÖNTJÜK
AZ ÉDES-
ANYÁKAT!**

Géczy Ráhel

Ha csupa fül lennénk...

Gyülekezeti önismeret

Bizonyára sokunk számára, akik gyüleke-
zetben vagy bármilyen közösségben
mozgunk, felmerül a kérdés: hol az én
helyem, mi az én feladatköröm ebben a
társaságban? Ha valaki megkeres egy
megbízással, azt feltétlenül el kell fogad-
nom, mondván: megtiszteltetés, hogy
éppen rám gondolt, vagy éppen azzal
hátrátatom a munkát, ha olyasmit vállalok
el, amit más hatékonyabban és eredmé-
nyesebben el tudna végezni?

Azt gondolom, néha nem árt ilyen és
ezekhez hasonló kérdéseket feltenni ma-
gunknak, hogy tisztában legyünk saját
motivációinkkal. Bár ez közösségfüggő,
bizony nem ritkán találkozhatunk olyan gyülekezetekkel, ahol
néhány vezető próbálja kiszolgálni az akár több száz főből álló
egész közösséget. Nyilván a gyakorlatban ez rendkívül össze-
tett kérdés, a megoldást keresve azonban rájöhetünk, mégsem
vagyunk annyira magunkra utalva, Pál ugyanis a korinthusiak-
hoz írt levelében nagyon világosan fogalmazza meg a lényegét:

„Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. Ha ezt mon-
daná a láb: *Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része,*
vajon azért nem a test része-e? És ha ezt mondaná a fül: *Mivel
nem vagyok szem, nem vagyok a test része,* vajon azért nem a
test része-e? Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az
egész test hallás, hol lenne a szaglás? Márpedig Isten rendezte
el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta.
Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test? Így bár
sok tagja van, mégis egy a test. Nem mondhatja a szem a kéz-
nek: *Nincs rád szükségem,* vagy a fej a lábaknak: *Nincs rátok
szükségem!* Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó tagjai
nagyon is szükségesek, és amelyeket a test kevésbé nemes
tagjainak tartunk, azokat nagyobb tisztelettel vesszük körül,

és amelyek ékesség nélküliek, azok nagyobb megbecsülésben
részesülnek: a becseseknek azonban nincs erre szükségük.
Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendű-
nek nagyobb tisztességet adva, hogy ne legyen meghasonlás a
testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a ta-
gok. És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved va-
lamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt
örül valamennyi. Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként
annak tagjai.” (1Kor 12, 14-27)

Lehet, hogy az éneklést vezetni látványosabb, mint az isten-
tisztélet előtt székelt pakolni, és lehet, hogy a prédikáló lelkész
beszédét többen hallják, mint annak a szavait, aki egy beteglá-
togatás során vigasztalja és bátorítja a testvérét. Mindaddig
azonban, amíg az egyik szolgálatot értékesebbnek ítéljük a
másiknál, nem tudunk egységben működni. Ha vágyunk az
egészségesen működő közösségre (akár gyülekezetéről van
szó, akár például egy szakmai csoportról), fontos, hogy tisztá-
ban legyünk saját adottságainkkal és képességeinkkel. Így
nemcsak a saját helyünket találhatjuk meg, de tudatosan töre-
kedhetünk arra, hogy másokat is ehhez segítsünk hozzá. Nagy
csábítás minden jellegű feladatot arra az egy-két emberre osz-
tani, akiről tudjuk, hogy készségesek és megbízhatóak, hiszen
így bizonyosak lehetünk afelől, hogy minden az elvárások sze-
rint alakul majd. Így viszont nemcsak aránytalanul túlterheltek
lesznek az említett illetők, de akár másokat is megfoszthatunk
attól, hogy beállhassanak arra a helyre, amelyen képességeik
és elhívásuk szerint szolgálhatnak.

Mint a legtöbb kérdést általában, ezt is érdemes először a
saját perspektívánkból megvizsgálni.

*Milyen képességekkel bírok? Azok és elhivatottság-érzésem
fényében a helyemen vagyok? Mik a valódi motivációim? Miért
teszek eleget az egyik kérésnek, és miért utasítok vissza egy
másikat?*

Ezek nem a gyülekezeti vezetők kérdései, de még csak nem
is csupán az aktív egyháztagoké. Ezek mindannyiunk kérdései,
akik közösségben és társaságban mozgunk. Azoké, akik nehe-
zen vagy éppen túl könnyen mondanak nemet. Nem kell min-
den nyitott ajtón bemenni, viszont amelyiken belépünk, ott jó, ha
felelősségteljes és megbízható emberként ismernek meg ben-
nünket.

Gyűlölettel teli korszakban élünk

Írta: Bárány Márta

Én is egy ilyen világban találkoztam Jézussal. Öten voltunk testvérek. Én harmadikként születtem egy olyan családba, ahol minden nap veszekedések, átkozódások, sértések, és durva ütések értek minket.

Már gyermekkoromban mélységes gyűlöletet éreztem a szüleim iránt. Egy összetört cserépedény voltam. Szüleimtől csak ütések kaptam. Soha nem mondták hogy szeretnek, és soha nem ölelt át anyánk minket. Mindig úgy éreztem csak útban vagyok nekik. Mi testvérek, már gyermekkorunkban öngyilkosságokat kíséreltünk meg. A keserűség és harag, egy szörnyű sötétségbe taszított, és mentem a magam útján az élet sodrásával.

Leányként két gyermekem született. Kétszer mentem férjhez, és váltam el. Második házasságomból született még egy gyermekem.

Gyermekeimet nagyon szerettem, de egyre türelmetlenebbé váltam, és sokat kiabáltam velük. Végül már fegyelmezni sem tudtam őket. Tudtam hogy nem helyes amit teszek, de képtelen voltam a magam erejéből változtatni ezen. Gyermekeim megutáltak, és a két nagyobbik gyermek elment otthonról.

A sok neheztelés és harag egyre jobban fertőzték az életem, és úgy éreztem, a múlt sebei sosem fognak begyógyulni. Több mint 40 évig éltem ebben a sötétségben tele gyűlölettel és haraggal mikor megismertem Jézust, a Királyomat, Uramat, Szabadítómát! Megváltómát!

Megtértem, és életem irányítását Jézusnak adtam át.

Megváltóm fokozatosan kezdett megújítani, és tanított, hogy mit tegyek. Beszélt hozzám a Biblián keresztül. Hittem és hallgattam az Úr szavára. Pár hónap alatt begyógyította a múlt sebeit az életemben.

Anyukám időközben meghalt. Bárcsak még élne. Csak Jézus szeretetén keresztül értettem meg, hogy mennyit szenvedett. Nem ismerte Istent. Az Ördög igájában járt tudtán kívül. Tiszta szívből megbocsájtottam anyunak.

Apukám már nagyon beteg volt mikor meglátogattam. A testvérem gondozta, és mikor nála voltam Isten úgy rendezte majdnem minden alkalommal, hogy csak ketten legyünk apuval. Apám egyik alkalommal előhozta bűnös dolgait, és elmondta miért maradozott ki otthonról és élt kettős életet. Sokat beszéltem neki Isten szeretetéről és arról is hogy a démonok hogyan irányították az életét. Soha nem volt apám olyan őszinte velem mint akkor. Távozásomkor arra kért, menjek sűrűbben. Éreztem hogy szeret. A következő látogatásomkor apu állapota rosszabbodott. Egyedül voltam vele a szobában, és újra elmondtam neki hogy Isten mennyire szereti őt. Apu elmondott velem egy bűnvallást nagyon boldog voltam. Már nehezebbé esett a járás is, de lefekvésnél odajött az ágyamhoz, a lábaimat az ölébe vette, simogatta, és ezt mondta könnyes szemével: "de jó hogy itt vagy lányom".

Én is sírtam. Soha nem éreztem apám szeretetét úgy, mint azon az estén. Egész életemben erre a szeretetre vágytam. Egy édes-apa szerető kezei. Jézus! A Te Neved kiöntött drága kenet! Azon a napon láttam aput utoljára. Nem sokkal látogatásom után meghalt.

Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Biblia (2Korintus 5,18)

Gyermekeimmel egyre sűrűbben találkoztam, és nagyon vár-

tam hogy visszakapjam őket. Mindent pótolni akartam amit elmulasztottam, de nem volt könnyű, hisz ahányszor csak találkoztam velük mindig vádoltak és keményen távolságtartóan bántak velem. Vádoltak az őket ért sérelmekért és tudtam, hogy igazuk van. Nem tudták viszonzni azt amit ők sem kaptak meg tőlem. Tűrtem, de bíztam Istenben, hogy Ő mindent helyreállít, mert azt ígérte gondja lesz rám.

A bocsánatkérést a lányomnál kezdtem. Annyira sírtam, hogy a lányom többször is rám szólt, hogy anyu, mi van veled? Mondjad már mi a baj? És akkor minden bűn kifakadt a szívemből. Bocsánatot kértem a sok kiabálásért, a türelmetlenségért, és azért, hogy olyan rossz anya voltam és annyi fájdalmat okoztam. Beszéltem arról is hogy Jézus hogyan tett szabaddá, és hogy ezentúl jó anya akarok lenni.

Sírtunk mindketten, és azt mondta a lányom: "anyu nincs miért bocsánatot kéred". A teher ami már majd szét nyomta a szívem, egy pillanat alatt leomlott, és kibeszélhetetlen békességet éreztem. Így kértem bocsánatot a fiaimtól is. Már nem vádolnak. A fiam átölel és a fülembe súgja: szeretlek.

Már boldog anya és nagymama vagyok.

Sötétség

Mint fekete köpönyeg
teríti be a tájat,
telepszik rá a kedélyemre.
Súlyosan és nyomasztóan.
Hegyként tornyosuló terhek.
A félelem hullámai.
Határtalan szomorúság.
Égő fájdalom
szorítja el torkom,
elfojtva a feltörő kiáltást.

Hol az a fény,
mely megvilágosítja éjszakám?

Tekintetem az égre emelem:
honnan jön segítségem?
Látom a tengernyi csillagot,
mindet Ő vezeti pályáján,
folytonosan, hűségesen.
A világegyetem Teremtője
és Megtartója az én parányi
életemet is jó kezében tartja.

Segítségem az Úrtól jön,
aki az eget és a földet alkotta.
Nem engedi, hogy lábam
megtántorodjék,
nem szunnyad őrizőm.

Isten ígéretei -
feszültség ígéret
és beteljesülés között.

De nekem olyan jó Isten közelsége!
Uramat, az Urat tartom
oltalmamnak.

Aki így szólt: „Legyen világosság!”
az én éjszakámat is megvilágosítja
majd.

Yvonne Schwengeler

KÜLÖNLEGES KERESZTÚT GYÉKÉNYESEN

Hajnal Zénó atya, a nagyatádi ferences rendház házfőnöke vértanúságának 70. évfordulóján, 2015. március 31-én a délutánt és estét Gyékényesen töltöttük hitestvéreinkkel. Egy különleges és szívbemarkoló keresztutat jártunk végig Lóránt atya vezetésével gyerekek, fiatalok, idősek, nagyatádiak, s gyékényesiek. A magam korabeliek, noha emlékeink nem voltak az 1944 téli és 1945 tavaszi időszakról, szüleink, rokonaink elbeszéléseiből jól ismertük ezt a vészterhes, háborús időszakot. A fiatalabbak megdöbbenve hallgatták a soha nem hallott történetet. Mint tudjuk, tanulmányaink alapján kb. 40 évig gáncsnélküli lovagoknak láttatták velünk a szovjet hadsereget, míg a németeket ördögöknek mutatták be. Az akkori magyar középosztályt pedig bűnösnek kellett elfogadnunk, de a háborús borzalmakat, szenvedéseket gondosan titkolták.

A keresztút alapját képező szöveget, Veress Dezső naplójának részleteit, fia adta át és Kovács Géza testvérünk készített összeállítást belőle hozzákapcsolva az egyes stációkhoz P. Hajnal Zénó és társai boldoggáavatási tanúvallomásokat is.

A felolvasott szövegek sokunkban felvetették a kérdést, vajon tudnánk mi is ilyen emberséggel és akarral élni, dolgozni olyan körülmények között, amelyekben a nagyatádiaknak 1944 és 1945 években részük volt, különösen olyan sok és súlyos harcok közepette, ami a város birtoklásáért akkor folyt. Nincs közigazgatás, csendőrség, rendőrség, kizárólag a helyi notabilitások maradtak, a nép fosztogat, mindegy, zsidó vagy magyar, az őrizetlen magánlakások, üzletek kifosztva. Ágyúszó, gránátok, romok, holttestek, csatater. A város kiürítése húzódik, józan gondolkodás szerint nem tartható a németek által már az ország, az oroszok előzönlik Magyarországot, hát hová lehetne menekülni!?

Egy megoldás van, pincékben rejtőzni, túlélni, s közben másoknak segíteni. Közben Zénó atya is dolgozott az emberekért, rejtegette a menekülteket, zsidókat, katonaszökevényeket a templom kriptájában. Köztük volt a későbbi bíboros-prímás, Paskai László is. Később Zénó atya ott van a kitelepített atádiak között, ő vezette 1945 tavaszán őket Gyékényesre- Bátorított, gyóntatott, áldoztatott. Zénó atya, amint az egész katolikus egyház, a német nemzetiszocialista eszméket, Hitlert, istentelennek tartotta, ezért a nyilasok különösen üldözték, munkatáborokba vitték és előszeretettel likvidálták a papokat és szerzeteseket / lásd Edith Stein, Kolbe atya /. Jól jellemzi

a helyzetet a naplóíró költői kérdése: Nem tudom, marad-e valami Atádból, vagy elpusztul minden?

Ahogy haladtunk a stációkon előre, megérkeztünk Zénó atya és a gyékényesi plébános kivégzésének színhelyére. Itt derült némi fény arra, hogy a szerzetesi, illetve papi ruhában lévő, a katonák által hajtott emberek között lépdelő Zénó atyát és Martincsevics Pál plébános urat miért szólította ki a bolgár katona és miért lötte őket lován ülve több lövéssel a agyon. Valaki feljelentette őket. Jó emberek korábban figyelmeztették a papokat, hogy öltözzenek civilbe, de ők nem akarták levetni a szent ruhát és azt akarták, hogy ha valakinek szüksége van rájuk, nyomban megtalálhassák őket.

A tanúvallomások egybehangzóak abban, hogy nyomban haláluk után az emberek vértanúnak tartották az atyákat.

A naplóíró sok imáját hallottuk, számomra a legmegrendítőbb, amikor Jézus képe előtt önkéntelenül térdre borult és zokogva kérte, hogy őrizze meg a családot a szenvedéstől, meggyalázástól, pusztulástól. Vezérelje útjukat, hogy mielőbb újra együtt lehessenek. Mutassa meg, mi a kötelesség és ehhez az Úr adjon erőt. Ekkor már a városban az élet szinte lehetlenné vált a romok, temetetlen holtak, pinceélet, éhezés miatt. Női mivoltomban büszkén hallottam, hogy a temetetlen katonák temetését egy nő, Túróczyné szervezte meg. A lelkiismeretes emberek szervező munkája nélkül sokkal nagyobb lett volna az emberi veszteség,

hiszen semmiféle közigazgatás nem volt. Megrázó a 12. stációnál a kihalt csendes Atád leírása és a kérés „Isten adjon erőt a megpróbáltatásokhoz és a jövő elviseléséhez”.

Mikor visszatértünk a gyékényesi templomba, besötétedett, de még jól láttuk a Fehér Villám kibelezett hátsóját és a szorgalmas munkásokat, amint a gyógykezelést végezték. Hála Isten, még azon este vissza sikerült vinni a híveket kiindulási helyünkre az atádi templom elé. Köszönjük az áldozatos munkát!

Megrendítő és lélekemelő volt egyszerre ez a keresztút, amelynél szebbet még hosszú életem során nem hallottam. Hívom ezúton is a kedves testvéreket, hogy imádkozzunk Zénó atya és ferences társai boldoggá avatásáért akár a kapott kilenced füzet segítségével is. Ha igény van, kérem nálam jelezni.

Végül idézek ebből a füzetből: A vértanúk azok, akik eszünkbe juttatják, egyetlen Krisztus hívő számára sincs más igazi boldogság, mint a vértanúi boldogság. Igenis rámegy az életünk a hitre, ha komolyan vesszük, hogy ne magunknak éljünk a saját terveink szerint. S ha valódi komoly hitünk van, minden más előbbre való, mint a saját érdekünk. Köszönjük Zénó atya! Köszönjük Plébános Úr!
Forjánné Éva Mária

Ferenc pápa: A nemi különbségek eltör- lése nem megoldás, hanem maga a probléma

Április 15-én az általános kihallgatás keretében Ferenc pápa folytatta a családról szóló katekézis sorozatát. A Szentatya kiemelte, hogy a férfit és a nőt együtt teremtette Isten a maga képmására, és a köztük lévő különbözőség is teremtő tervének része, aminek szép megélésére kell törekednünk.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A mai katekézisben a család témájának egyik központi szempontjával foglalkozunk, mégpedig a nagy ajándékkal, amelyet Isten az emberiségnek adott a férfi és a nő megteremtésével, valamint a házasság szentségével. A mostani és a következő katekézis az isteni teremtés csúcán álló férfi és nő közötti különbségről és egymást kiegészítő voltukról szól, az ezeket követő két katekézis pedig a házasság más témáit érintik. Kezdjük azzal, hogy egy rövid megjegyzést fűzünk a Teremtés könyvében található első teremtés elbeszéléshez. Ott azt olvassuk, hogy a világmindenség és az élőlények megteremtése után Isten megteremtette mes-

terművét, vagyis az emberi lényt, akit saját képére alkotott: „Isten képmására teremtette, férfinak és nőnek teremtette őket” (Ter 1,27) – mondja a Teremtés könyve.

Miként mindnyájan tudjuk, a nemek közötti különbözőség az élet számos megjelenési formájában, az élőlények széles skáláján jelen van, ám egyedül a férfi és a nő esetében hordja magán az istenképiséget és az Istenhez való hasonlóságot: a Szentírás szövege háromszor is megismétli két versen belül (26–27.): a férfi és a nő Isten képmásai, Istenhez hasonlóak. Ez azt jelenti, hogy nemcsak önmagában a férfi Isten képmása, nemcsak önmagában a nő Isten képmása, hanem a férfi és a nő együttesen mint emberpár Isten képmásai. A férfi és a nő közötti különbség nem az egymással való szembeállításukat vagy egymásnak való alárendelését, hanem az egymással való közösségüket és az élet továbbadását szolgálja, mindig az istenképiség és az Istenhez való hasonlóságnak megfelelően.

A tapasztalat arra tanít minket, hogy az emberi lénynek a helyes önismerethez és a harmonikus fejlődéshez szüksége van a férfi és a nő közötti kölcsönösségre. Ha ez hiányzik, meglátszanak a következményei. Arra teremtettünk, hogy meghallgassuk és segítsük egymást. Kijelenthetjük, hogy ha a férfi és a nő nem gazdagítják egymást – gondolkodásban és tevékenységben, érzelmi téren és munkában, sőt a hitben is – e kapcsolatban belül, akkor azt sem fogják teljesen megérteni, mit jelent férfinak és nőnek lenni.

A mai modern kultúra új tereket, a szabadság új lehetőségeit és új mélységeket nyitott meg, hogy ezt a különbözőséget még gazdagabban megértsük. Ugyanakkor sok kétséget és nagy szkeptizmust is magával hozott. Például – tesztem fel

a kérdést – az úgynevezett genderelmélet nem annak a frusztrációnak és reményvesztettségnek is kifejeződése-e, amely a nemek közötti különbségek megszüntetésére törekszik, mert nem tud többé mit kezdeni velük? Bizony fennáll a veszély, hogy hátrafelé teszünk egy lépést! A különbségek eltörlése ugyanis nem megoldás, hanem maga a probléma. Kapcsolati nehézségeik megoldása érdekében a férfiak és a nők inkább többet kellene beszélgetniük egymással, jobban meg kellene hallgatniuk, alaposabban meg kellene ismerniük és mélyebben kellene szeretniük egymást. Tisztelettel kellene bánniuk és barátságosan kellene együttműködniük egymással.

Ezeken az emberi alapokon – Isten kegyelmének segítségével – lehetséges házassági kapcsolatot létesíteni és családot alapítani egész életre szólóan. A házassági és családi kötelék komoly dolog, és mindenki számára, nem csak a keresztényeknek az. Szeretném buzdítani az értelmiségieket, hogy ne tegyék zárójelbe ezt a témát, mint ha másodlagos fontosságú lenne egy szabadabb és igazságosabb társadalom építése szempontjából.

Isten a férfi és nő szövetségére bízta a földet: e szövetség kudarcra kiszikkasztja az érzelmek világát és elhomályosítja a remény égboltját. Ennek aggasztó jelei már látszanak. A sok közül két olyan pontot szeretnék kiemelni, amelyekre sürgősen figyelmet kell szentelnünk.

Az első: kétségtelen, hogy sokkal többet kell tennünk a nők érdekében, ha a férfi és a nő közötti kölcsönösséget szeretnénk megerősíteni. Nem csupán arra van szükség, hogy jobban meghallgassuk a nőket, hanem arra is, hogy szavuknak valódi súlya, elismert tekintélye legyen mind a társadalomban, mind az egyházban. Jézusnak a nőkhöz való evangéliumi hozzáállása – a miénknél kedvezőtlenebb körülmények között, amikor a nő ténylegesen másodrendű volt – erős fényvel világít meg egy olyan utat, amely messzire visz, és amelyen alig tettünk meg eddig pár lépést. Még nem értettük meg egész mélységében, milyen dolgokat adhat nekünk és az egész társadalomnak a női génusz: a nő más szemmel látja a dolgokat, és ez kiegészíti a férfiak gondolkodását. Ezen az úton pedig nagyobb kreativitással és merészséggel kell előrehaladnunk!

Második gondolatom ahhoz a témához kapcsolódik, hogy a férfi és nő Isten képmására teremtettek. Felteszem a kérdést: vajon az Istenbe vetett kollektív bizalom válsága – mely sokat árt nekünk, reménytelenséggel, hitetlenséggel és cinizmussal betegít meg bennünket – nem függ-e össze a férfi és nő közötti szövetség válságával?

A Szentírásnak a földi paradicsomról és a bűnbeesésről szóló elbeszélése ugyanis éppen arra világít rá, hogy az Istennel való közösség tükröződik az emberpár közösségében, a mennyei Atyába vetett bizalom elvesztése pedig megosz-láshoz és ellentétbe vezet a férfi és a nő között. Ebből látszik, milyen nagy az egyháznak, minden hívőnek és mindenekelőtt minden hívő családnak a felelőssége, hogy újra felfedezzük Isten teremtő tervének szépségét, amely a férfi és a nő közötti szövetségbe is belevési Isten képmását. A föld megtelik harmóniával és bizalommal, amikor a férfi és a nő közötti szövetséget jól élük meg. Ha pedig a férfi és a nő együttesen törekednek az egymással és az Istennel való szövetség szép megélésére, kétségtelenül el is érik. Jézus kifejezetten bátorít minket arra, hogy tegyünk tanúságot erről a szépségről, az istenképiségről.

Fordította: Tözsér Endre SP
Forrás: Vatikáni Sajtóosztály
Fotó: News.va

Babits Mihály: Ádáz kutyám

Ádáz kutyám, itt heversz mellettem.
Amióta a gazdád én lettem,
ez a hely a legjobb hely tenéked:
nem érhet itt semmi baj se téged.
Rajtam csügg a szemed, hív imádás
együgyű szálán csügg, boldog ádáz.
Mert boldog ki jámborul heverhet
valami nagy, jó hatalom mellett.
S te jámbor vagy, bár olykor asszonykád
bosszújára megrablod a konyhát
s csirkét hajszolsz vadul a salátás
ágyakon át: jámbor, noha – Ádáz.
Elcsavarogsz néha messze innen,
el is tévedsz kóbor megyeinkben;
avagy titkos kalandjaid vannak.
Ág tép, gonosz ebek rádrohannak,
zápor is lep, szőröd-bőröd átáz:
ázva, tépve jössz vissza, kis Ádáz.
Visszajössz, mert ugyan hova mennél?
Hol lehetne egyéb helyed ennél?
Szimatodból ezer láthatatlan
ösvény vezet téged mindenhol
hívebben, mint bennünket a látás:
minden ösvény ide vezet, Ádáz.
Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmaz,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kínzódnak látszik:
de te bízol benne. Bölcs belátás,
bízni abban, kit nem értünk, Ádáz.
Óh, bár ahogy te pihensz lábamnál,
bizalommal tudnék én is Annál
megpihenni, aki velem játszik,
hol apámnak, hol kínzódnak látszik,
égi gazda, bosszú, megbocsátás,
s úgy nem értem, mint te engem, Ádáz!

1925

Segíts - gyermekem sutba dobja a hitet!

A legfájdalmasabb dolgok egyike, amit szülők átélhetnek, ha gyermekeik nem akarnak azon az úton járni, amelyre tanították őket.

Alapvetően minden gyermeknek el kell jutnia az egészen személyes hitre. A hit nem származhat másodkézből! A kamaszok szeretnének önálló személyiségek lenni, új dolgokat kipróbálni és szabadok lenni. Menjen éppen e téren gyermeke elébe azzal, hogy olyan érdekes kérdéseket tesz fel neki, amelyek rábírják, hogy felülvizsgálja cselekedeteit, elképzeléseit, kívánságait és döntéseit. Segítsen neki mindezt Isten Igéjének világosságában meglátni, és szólítsa fel, hogy az Ön szavait vizsgálja meg a Biblia alapján.

Egy tinédzser a pillanatnak él. Mindent szeretne azonnal megkapni, lobbanékony döntéseinek következményeit legtöbbször fel sem méri. Ráadásul nem sajátja az emberi természetnek, hogy cselekvése közben számolna az örökkévalósággal. Azzal segít leginkább a gyermekének, ha az Ön élete példaként szolgálva másfajta nyelvet beszél, és ha tájékozódási pontként Isten örök érvényű értékrendjét tartja magasba. Beszéljen neki őszintén a saját lelki-szellemi harcáról is, és hogy az Isten iránti engedelmség révén megtapasztalja az Ő segítségét, és ezért beteljesedett az élete. Derítse ki, mi zajlik tinédzsere szívében (Példabeszédek 20,5).

„...ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” (Ézsaiás 55,11)

Amikor a fiak és a lányok, többnyire kamaszkorban elutasítják az Istenbe vetett hitet és a Bibliát, akkor anyaként és apaként nemcsak aggodalmat élünk át, de legalábbis részben megsebezve, meggyalázva érezzük magunkat.

Mivel az utánzás az elismerés legmagasabb formája, ezért a szülők példájától való „elfordulás” mindig az elutasítottság érzetét is kiváltja bennük. Itt nem arról van szó, hogy a csemetéknek osztozniuk kellene személyes kedvteléseinkben, pl. a sport vagy a zene terén, csak azért, mert mi magunk rajongunk értük. Ebben a vonatkozásban nekünk szülőknek támogatnunk és buzdítanunk kell őket, hogy egyéni érdeklődésüket kövesék.

Ha viszont a gyerekek tudatosan hátat fordítanak Istennek, akkor ez sokkal súlyosabb dolog, mivel Isten ígéje alapján tudjuk, hogy így végső soron a vesztükbe rohannak.

A tévútra tévő gyermekek komoly kihívást jelentenek, amikor a hit, remény, szeretet igencsak próbára van téve. Ilyen helyzetekben nem kevés szülő „a békesség kedvéért” megalkuszik, és olyan egyezségekre megy bele, amelyek végül valamennyi érintett számára csapdává válnak. Aki az eltévedt utazók megsegítésére más irányba fordítja az útjelző táblákat, lehetlenné teszi számukra, hogy visszataláljanak a helyes útra. Ha a szülők az összetűzések elkerülése végett sutba dobják értékeiket és meggyőződéseiket, akkor elveszítik hitelességüket - a gyermekük pedig a tájékozódását.

Nem az elnéző szépítésnek - „A fiam már csak ilyen önálló” vagy „A mai fiatalok már csak ezt teszik” - , hanem a szeretetteljes és kitartó iránymutatásnak van helye olyankor, amikor a csemeték a bibliai értékektől és rendelkezésektől elszakadva keresik a boldogságukat.

A tékozló fiú példázatában (Lukács 15, 11-32) Jézus nagyon szemléletesen magyarázza el, miként viszonyul az atyák Atyja gyermekei hálátlanságához, megvetéséhez és lázadásához.

A kikövetelt örökség kifizetésre kerül - mindenfajta szemrehányás, duzzogás vagy rejtett manipulációs kísérlet nélkül. (Felnőtt) emberként szabadságunkban áll hátat fordítani az atyai háznak, és a magunk útját járni - ennek minden következményével együtt. Az apa nem fut a fia után, és nem is hízeleg neki a harmónia kedvéért. A helyén marad, és várja, hogy a fia észre térjen, meglássa bűnét, és rálépjen a hazavívó útra.

A tékozló fiaknak és leányoknak semmire sincs nagyobb szükségük, mint olyan szülőkre, akik türelmesen állnak az ajtóban, és várják visszatérésüket. Nekünk szülőknek nem az a dolgunk, hogy alkalmazkodjunk, hanem hogy kitartó küzdelmet folytassunk gyermekeink szívéért. Ez nem könnyű, mi több, kemény munkát jelent, térdmunkát, imamunkát. Ennek során pedig Jézus követőiként kölcsönösen támogatnunk és bátorítanunk kellene egymást.

Isten rendelkezései nem az örömünk megrontását szolgálják, hanem útjelzők a mennyei Atya házához, aki sóváran várja, hogy az Ő - a mi - gyermekei(nk) hazatérjenek. Ami ennél kevesebb, határozottan túl kevés lenne.

Regula Lehmann

Ne veszítsük szem elől:

Nem arról van szó, hogy a gyermeke azért higgyen Jézusban, mert Ön is ezt teszi, hanem azért, mert Jézus az igazság.

Mutassa meg kamaszkorú gyermekének szóval és tettel, hogy szereti őt, és tiszteletben tartja azon döntését, hogy Isten nélkül éli az életét. De ne riadjon vissza attól, hogy rámutasson ennek következményeire, és a maga részéről vonja is le a következtetéseket. A szülők ne szolgáljanak ugródeszkeként egy istentelen élethez. Ehhez sok bölcsességre van szüksége. Isten segíteni fog Önnek.

Még ha telnek-múlnak is az évek, és a gyermekei régen felnöttek már: soha ne hagyja abba az értük való imádkozást, Isten semmit sem felejt el! Amit a gyerekek kicsi koruktól fogva hallottak, az elvetett mag az életükben. Fektesse bele időt és érdeklődést, és jelezze a fiának vagy a lányának, hogy bármikor szívesen látja őt. Teremtsen hívogató, bizalomteljes légkört, mert csak így nyílik majd meg a gyermeke Ön előtt, ha egyszer bajban lesz.

„Aki az Urat féli, annak erős oltalma van, fiainak is menedéke lesz az.” (Példabeszédek 24,16)

Átvétel az Etos folyóiratból

Családi kuckó

G y e r m e k o l d a l

Kétkeréken, négykeréken, lóháton és gatyaféken!

Hittanosok tavaszi kirándulá-
sa

május 23. szombat

Indulás: **8.00**-kor a templom elől
Merengő Lovasudvar (lovaglási lehetőséggel)

11.00 Kerekezés tovább Lábodra
(terepbringa előnyösebb lenne) a vasúti töltésen

A kerékpárokat itt lerakjuk és busszal megyünk tovább a Kaposvár melletti 4 testvér forráshoz. Itt ebéd lesz, majd **3 órától** a Virág Fürdőben strandolás csúszdázással.

Délután 6 órakor indulunk vissza a megyeszékhelyről busszal, majd Lábodtól ismét kerékpárral.

Este 8 óra körül érkezünk a templomhoz.

Kalandozz velünk te is kétkeréken, négykeréken, lóháton és gatyaféken!

Aszfalt- hoki

Ehhez a játékhoz nem lesz szükség semmi másra, mint egy krétára és személynként 5 darab

befőttesüveg tetőre. A pályát felrajzolható játszótér aszfaltjára, egy kieső útszakasz járdájára, vagy egy használaton kívüli parkoló betonjára is. Alkoss egy téglalapot (kb. 5 méter hosszú, 2 méter széles), majd ezt oszd három részre úgy, hogy a két szélső 2-2 méter, míg a középső 1 méter legyen. A kapott térfeleken készíts egy-egy háromszöget, amit ossz fel 4 emeletre. Minden háromszög-részbe írd egy-egy számot, ennyit érnek majd a rúgások, a középső 1 méteres sávba, azt írd „érvénytelen terület”. Az ide juttatott tetők pontszáma 0. A gyermekek álljanak a háromszögek aljához, az 5 db fedővel, és felváltva rúgjanak egyet-egyét a másik tételére. Ha mind az ötöt elrúgták, jöhet a számolás. Az nyer, akinek többet érnek a rúgásai.

KEZSEZRETSE

	17			26	18	28		5	45

Tedd sorrendbe az összekevert betűket, majd írd be a számozott helyekre!

MIÁSDÁG

12		42					31

ZEMLSÉLŐDŐ RESZETKEZ

	34		1	49	29	20	52	44	

	7	14		13	32	11	40		41

TAKÍV ZESREZEKT

9		19		25		37		46	

						43		3	16

TOLPAISO VETÉSEKNYÉG

10		6		47		27	48		

	21	30		36		53	33	24	39

MAKZIAR

35		4		50			

KÖÖSSÉGZ

				2			23

TOOSOMRN

	38	15			8	22	51

Ha jól dolgoztál, szentírási idézetet kapsz eredményül!

1	2	3	4	5	H	6	7	8	9

25	26	27	28						

Kedves Szülők!

Gyorsan közeledik az elsőáldozás és a bérmlás időpontja. Az elsőáldozás szeptember utolsó vasárnapján lesz, a bérmlás előreláthatólag szeptember 12-én szombaton.

Az elsőáldozás feltételei:

- Vasárnapi szentmiséken való rendszeres részvétel (miseigazolvány!)
- Hittanórákon való rendszeres részvétel
- Rendesen, gondosan vezetett hittanfűzet
- Friss keletű keresztlevél

A bérmlás feltételei:

- Vasárnapi szentmiséken való rendszeres részvétel (miseigazolvány!)
- Hittanórákon való rendszeres részvétel
- Rendesen, gondosan vezetett hittanfűzet
- Első és második félévi vizsga letétele
- Friss keletű keresztlevél

Az elsőáldozást és a bérmlást szülői tájékoztató előzi meg, amiről időben értesítést küldünk.

Rossz kutya!

Mi lehetne belőlem, ha hagynám?

Szerettünk volna egy barátságos kutyust szeptembertől. Lett egy kitett keverékünk tél közepén. Nincs mit magyarázni, ott remegett a legnagyobb hó idején, és olyan értelmes feje volt, hogy lehetetlen volt otthagyni. A férjem meg csak csodálkozott, hogy nem süti van a doboz alján, amit az ünnepség után hazahozok, hanem pislog valami a sarkában. Azon túl, hogy szép, nem tudtunk róla tényleg semmit – milyen fajta, honnan, vajon mennyire egészséges –, benne volt az esélye, hogy tacsikólábú lesz, de az is, hogy esetleg bordói dog, ami meg akkora, mint egy borjú és ráadásul felnőttként irtózatosan nyálaz. Tényleg zsákbakutya volt.

Aztán az első, amit észrevettünk, hogy a kijárat ajtónál nyuszög. Kiderült, ezt akkor teszi, amikor pisilni fog. Szóval megtanított minket arra, hogy kis balesektől eltekintve szobatiszta. Aztán nagyjából első nekifutásra sikerült neki megtanítani a hozd vissza játékot. Aztán az ül! parancsszót. Pár napra rá a feküdj! -öt. Mindezt úgy nyolchetesen. Azóta kúszni is megtanultunk. Aztán egyik nap sétálva találkoztunk egy lánnyal, aki azt mesélte, hogy ő már találkozott hasonló pofijú kutyussal, Spanyolországban népszerű keresztezés a labrador-shar pei. Rákerestünk az interneten: igen, igaza van, az említett labrador-shar pei kölykök hajszálra pontosan úgy néznek ki, mint a mi Panírunk.

Ezzel megmagyarázódott a könnyű tanulás és a visszahozós játék. Hiszen a labradorok kacsavadászatra használt kutyák, öt egyszerre lelőtt kacsát is előkeresnek a nádasból, csak azt kell tudniuk, nagyjából merre lőtt a gazda. Nem véletlen, hogy belőlük képeznek vakvezető és egyéb terápiás és munkakutyákat, mert örömet szereznek a gazdát kiszolgálni és akaratát teljesíteni. Viszont a shar pei az exotikumán és a cuki ráncokon túl nem jó hír: eredetileg ugyanis egy erősen akaratos, domináns harci kutyáról beszélünk. A harci kutyákat meg úgy alakították genetikusan, hogy minél inkább ütök-vágják, bántják őket, ők csak annál spannoltabban csinálják tovább, amit addig. Olyan, mintha a kutyáknak lenne egy őembere. Ó, pardon, okutyája. És ez az okutya szépen ellenállna mindannak, amit a gazda szeretne megtanítani, hogy hogyan is lehet majd viselkedni társaságban, ne

húzzon el, ha sétálunk, ne rágjon meg dolgokat stb... És főleg a labrador-féle genetikusan jó adottságok miatt dühítő, amikor nem akarja meghallani a nemet vagy rendetlenkedik. Mert ha egyébként egy nem túl jó képességű kutyánk lenne, hát csak kicsapjuk az udvarra és legyen el. De ez a kutya nagy feladatokra is képes lenne, bűn lenne nem vesződni vele. Eszembe jutnak a szüleim, amikor egy-egy rossz jegy után próbálták megértetni, hogy azért haragszanak, mert tudják, milyen képességeim vannak és tudják, hogy ha figyeltem volna, akkor nem jelentett volna gondot a dolgozat. Ilyenkor érzem át, milyen dühös lehet ránk Isten, amikor ő látja, mi is lehetne belőlünk, mi meg épp jónáskodunk. Vagy ha tetszik, shar peikedünk.

Ő már látta Mózesben a vezető, amikor ő még csak beilleszkedő, megbújó kisember próbált lenni. Ő már látta benne az emberét akkor, amikor még ő nem látta magában erre a lehetőséget. Saulban is látta Pál apostolt, a kitűnő rétort, fáradhatatlan misszionáriust és gyülekezetalapítót, amikor az még csak indulataitól vezérelt üldözője volt annak, amit tartalmában nem ismert. A mai internetes szlengben ő lenne a hater, a hivatalos utáló, aki mindennek az ellenzéke és akinek mindenre van valami vitriolos hozzászólása. Pedig mennyivel egyszerűbb utálkozni és leszólni bármit, mint valamit alkotni és ezzel kitenni magamat a kritikáknak, olyan hater-eknek, mint én is lehettem volna.

Isten bennem is látja, hogy mi lehetnék. Haterből alkotó, megbújó kisemberből az ő eszköze a vezetésben. Szeretné, ha azt el is érném és nem húzna vissza bennem lakó dühös, ráncos shar pei. Nagy néha megvilan belőlünk, mik lehetnénk félelmek, indulatok, rossz motivációk és önbecsapások nélkül. És valójában azokat az időszakokat mi is élvezzük. Mert ahogy a kutya is szeret megfelelni, jutalmazva és dicsérve lenni, mi is szeretünk áldottak lenni, mi több, Isten munkatársának lenni. Jó lenne ettől függővé válni.

Mióta Panírt egyre többet tanítgatom, séta közben is egyre többször néz rám, várva, hogy akkor most mit is tegyen ahelyett, hogy csak húzna, mint ökör az ekét – kezdetben ugyanis így nézett ki. Ilyen az Istenre való hangolódásunk is: minél inkább hagyjuk magunkat tanítani, annál inkább fogunk merni ráhagyatkozni és merjük tőle várni a következő lépéseket, irányítást. Annál inkább harmonikus lesz a kettőnk kapcsolata. Bele kell ugrani a tenyerébe és várni, hogy ő eltávolít attól, ami nélküle lehetnék és megjutalmaz azzal, ami velem lehetek.

Május

1
Gyakran szidják a világot, hogy csalárd és álnok,
mégis nehezen válnak meg tőle,
mert a test kívánsága eluralkodik az embereken.

2
Bizony azért jutnak csak olyan kevesen a megvilágosodásra és belső szabadságra,
mert nem tudják magukat egészen megtagadni.

3
Hozzám kell hát fordulnod minden ítéletben,
ahelyett, hogy saját tetszésedre támaszkodnál.

4
Magadat ajánld nekem, add oda magadat egészen Istenért,
és kedves lesz adományod.

5
Tárd ki szívedet az én mennyei trónusom felé,
akkor nem keserít majd el a földön élő emberek megvetése.

6
Tisztulj meg mielőbb,
köpd ki egykettőre a mérget,
sietve nyúlj az orvosságért,
jobb dolgod lesz, mintha sokáig húzódozol.

7
Akit Isten segíteni akar,
annak nem árthat senki gonoszsága.

8
Te, uram,
csak Te vagy fogyhatatlan és hű mindenben,
kívüled senki más.

9
Ha Istennel bizalmas jó viszonyban vagy,
és az ő ítéletére adsz,
könnyen vállalod a vesztes szerepét is.

10
Mindig új kegyelemben lesz részed,
mihelyt önmagadról lemondasz,
és nem kevélykedel.

11
Hogy az eljövendő örök büntetést elke-

rülhesd,
igyekezz a jelen bajokat
Istenért fölháborodás nélkül elviselni.

12
Alázzuk hát meg lelkünket Isten keze alatt
minden kísértés és zaklatás idején:
mert az alázatos szívűt üdvözíti és felmagasztalja.

13
Kell, hogy sok mindenre süket legyen a füled,
s inkább arra figyelj,
ami békességre van.

14
Az alázatos embert Isten védelmezi és megszabadítja:
az alázatos szereti és vigasztalja.

15
A jó és békességes ember
mindent jóra irányít.

16
Ha pedig van rá időd,
szíved rejtekében valld meg Istennek
minden rosszra hajló indulatod szomorú állapotát.

17
Bár ne fürkészném annyira a jövődöt,
hanem inkább habozás nélkül
az Úr tetszésére bíznám magamat.

18
Minél magasabbra jutott valaki a lelkieken,
gyakran annál nehezebb keresztekre talál,
mert a szeretet csak növeli számkivetésünk kínját.

19
Bármit adsz, ami nem te vagy,
semminek tekinti az Úr,
mert nem ajándékot kíván,
hanem téged magad.

20
Vesd ki szívedből a szorongást
és az aggályoskodást,
mert az akadályozza Isten kegyelmét.

21
Tégy tágasabbá engem a szeretetlen,
hogy szívem megkóstolja,
mily gyönyörűség szeretni,
s szeretetben úszni és olvadozni.

22
Ha kísértés vesz körül,

és sok zaklattatásban van részem,
nem félek semmi rossztól,
amíg velem van az Úr kegyelme.

23
Azért szerez sok minden alkalmatlanságot neked,
azért zavar meg,
mert még nem haltál meg egészen önmagadnak.

24
Íme, hát minden a keresztén áll,
minden a halálon fordul.

25
Ne bízzál túlságosan a saját véleményedben,
hallgasd meg szívesen másokét.

26
Külső és belső ügyeinket
egyformán meg kell vizsgálnunk,
és rendben kell tartanunk.

27
Tekints föl, tekints le,
tekints ki, tekints lefelé:
mindenütt megtalálod a keresztet.

28
Aki a maga vétékét igazán, pontosan lemérné,
az nem ítélné másról olyan keményen.

29
Ember tervez, Isten végez,
és nincs az ember hatalmában
az ő dolgainak véghezvitele.

30
Sokan sűrűnek Jézus körül,
akik szeretik az ő mennyei országát,
kevesen, akik keresztje alá hajtják vállukat.

31
Aki a béke idején nagyon elbízta magát,
gyakran nagyon is összetört,
rettegő embernek bizonyul,
ha hadra fordul.

Áprilisban Kempis Tamással

„Teljetek meg Lélekkel!”

Karácsonykor ott a jászol, nagypénteken a kereszt, húsvétkor az üres sír, pünkösdkor pedig - semmi! A Szentlélek eljövetele azonban a Bibliában nem széljegyzet csupán, Isten nem kérényt nyújt be, hanem megbízást ad: „Teljetek meg Lélekkel!”

Felmérések árulkodnak róla: a lakosság több mint fele nem tudja, miért ünnepeljük a pünkösdöt. Ez tragikus, pünkösd ugyanis a Szentlélek kitöltésére emlékeztet. A Szentlélek alakjában Istennel találkozhatunk. A Szentlélek nélkül nem létezne keresztény gyülekezet.

Az első pünkösd

Helyszín Jeruzsálem. A páska megünneplése óta ötven nap telt el. A város a „hetek ünnepére”, a zsidó sávuotra készülődik (3 Mózes 23,15kk.), melyen az újonnan learatott búzából készült első kenyereket, valamint egyéves állatokat vittek áldozatul a templomba. Az emberek messziről jöve érkeznek a városba, és csapatokban vonulnak a templomhoz. Senki sem sejtí, ezúttal mennyire másként zajlik majd le az ünnep. Mert ezen a napon megkezdődik Isten szürete az emberek között.

„Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak” (Apostolok cselekedetei 2,1-4).

Ez a hír futótűzként terjedt szét a városban! A figyelem egyszerűen már nem a templomra és az állatokra összpontosul. Az emberek kíváncsián tülekednek az utcákon ahhoz a házhoz, ahol a tanítványok összegyűltek, és amely kívülről úgy hat, mint amelyet süvöltő szélvihar tölt be.

A pünkösd nyelvcsodának van egy östörténeti ellenpárja - a bábeli torony építésénél bekövetkezett nyelvzavar (1 Mózes 11,1-9). Ez utóbbi követően az emberek többé nem értették meg egymást. Pünkösdkor fordulat veszi kezdetét. A szélrózsa minden irányából érkezettek a maguk nyelvén hallhatják az evangéliumot. A szentlélek eljövetele leküzdí a válaszfalakat, és jelét adja a bábeli nyelvzavar visszajára fordulásának. Isten az Ő Lelke által kihirdeti a kiengesztelődés üzenetét.

Pünkösd 2000 évvel ezelőtt: a minden nemzetből jövő emberek megértik egymást. Mekkora örömet és mozgatóerőt váltott ki akkor a Lélek! A mai pünkösd pedig? Lehangelő képek ivódnak bele gondolatainkba. A rémuralom és a háború képei. Keresztényüldözés. A társadalmat megtartani képes értékek szétmorzsolódása. Hívó keresztények közötti engesztelhetlenség. Veszedés és irigység. Ismerünk fiakat és leányokat, akik leválnak Istentől, és maguk tetszése szerint élnek. Érezkelhetjük, ahogy a társadalomban egyre-másra tépik el az Istentől fűződő szálakat. Az élet értelmének keresését jelentéktelen dolgokkal falazzák be, az életet szabályszerűen elfojtják.

Így volt ez annál a nőnél, aki hosszú éveken keresztül a pisztolylovász-egyesület lelkes tagja volt. Egy napon a szájába dugta a pisztolyt, és meghúzta a ravaszt. Senki sem tudta ettől visszartartani. Semmit sem ismert már, ami erősebb lett volna a teljes értelmetlenség érzésénél és bosszúvágyánál. Az ajánlatot, hogy Isten kész megbocsátani, büszkén utasította vissza ezekkel a szavakkal: „Korábban sem hittem, akkor most egyszer csak miért hinnék?”

De itt a földön sosem késő Istennek visszaadva az életünket újat kezdeni! Az ember nem a véletlen terméke, és nem is a maga szerencsésjének kovácsa. Az élet kezdetén Isten áll. Mi Isten által és Istenért vagyunk megteremtve. Életünk végén pedig szintén Isten áll. Ezért az értelmes és beteljesedett életet kutatva Neki kell feltennünk a kérdéseket. Életünknek az Isten létére és irántunk támasztott igényére adott válasznak kell lennie. A Szentlélek ajándékozza nekünk ennek felismerését és az ehhez szükséges erőt. *Leleplezi, hogy miért bűn az, ha hit nélkül, istentelenül élünk (János 16,8). Elvezet az igazságra (János 16,13). Jézus Krisztusra mutat, és dicsőíti Megváltónkat (János 16,14). Ő a Pártfogónk (János 16,7).* Mődfellett szükségünk van tehát a Szentlélek működésére!

Pünkösdrel kezdődik el a gyülekezet korszaka

Pünkösd napján tartja meg Péter az első igehirdetését. Ezt követően ezek merítkeznek be, és megalkotják az első keresztény gyülekezetet. Ők Isten aratásának első zsengei. Azé az aratásé, amely a Kr.u. 33 óta folyik. Azóta Isten Lelke felébreszt, felkészít és megbíz embereket, hogy az Ő szándékának megfelelően, Neki engedelmessé Jézus gyülekezetének tagjaiként útra keljenek.

A Szentlélekkel való betöltekezés sosem öncélú, hanem Krisztus megdicsőítésére és a felebarát felé végzett szolgálatra irányul.

Jézus halálának és feltámadásának jelentése: Megkezdődött a Sátán uralmi korszakának végső ideje, de nem zárult még le.

A Szentlélek kitöltésének jelentése: Megkezdődött a messiási korszak, de még nem teljesedett be.

A hívó keresztény ember lélekben-szemlemben már most Isten új világában él. Ezzel egyidejűleg azonban még két lábbal a földön áll, ahol kétségek és kísértések, bűn és önzés - vagyis a „testünk” - igyekszik ellenállni a Lélek működésének, és ahol a Sátán támadásokat intéz ellene (Galata 5,16-26).

A Lélek eljövetele és az új szövetség létrehozása mégis arról beszél: az új korszak megkezdődött, csakhogy még nem teljesedett be! Isten

országa már eljött, de még nincs látható módon készen. De itt van és növekszik!

Egy keresztény gyülekezetben két dolognak kellene középpontban állnia:

- az Isten kegyelméről szóló örömhír továbbadása,

- az Ő országa erkölcsiségének megélése a mai idők

szűzültsége közepette.

Feltámadása után Jézus kijelenti tanítványai előtt:

„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanítom leszte Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig”

(Apostolok cselekedetei 1,8).

A Lélek befogadásának feltétele

A kereszténnyé válás és a keresztény lét nem örökíthető át, és nem is vihető át az illető megkérdezése nélkül, hanem személyes döntés kérdése. Az első pünkösdkor Péter megfogalmazta annak feltételét, hogy a Lélek lakozást vehessen egy emberben:

„Térjetek meg, és keresztelkedjetek meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát” (Apostolok cselekedetei 2,38)

Megtérés, mivel az ember bűnbánatra jut amiatt, hogy hátat fordított Istennek. A megbocsátás elfogadása. Elfordulás egy olyan élettől, amely önmagának kíván jelentőséget adni - és Krisztushoz való odafordulás. Isten megbocsátja a vétket, és ajándékként, adományként belehelyezi az emberbe a Szentleket. Léte új irányt vesz. Elkezdődik egy új élet. Mekkora csoda!

Két dolgot eközben az ember tesz: megtér és bementkezik.

Két dolgot Isten ajándékozik: a bűnbocsánatot és a Szentleket.

Isten első ajándékaért, bűnünk bocsánatáért gyakran hálát adunk. És a második ajándékért? Ki az aki már hálát adott Istennek a Szentlélek ajándékáért?

Szentlélekkel betöltve

Egy hívó keresztényt mindig teljesen betölti a Szentlélek? A válasz így hangzik: nem. Miként a tűz sem lángolhat fel, ha nem éri levegő, a Lélek ereje sem bontakozhat ki, ha nem teszük szabaddá az útját.

A Bibliában többször is találkozunk egy Szentlélekkel való betöltöttség vagy a Vele való megtelés gondolatával. Egy példa az Apostolok cselekedeteiből: Az első keresztények szegénygondozókat és diakónusokat választottak. Mind ezt azért, mert az apostolok figyelmen kívül hagyták a görög özvegyeket. Érthető, hogy a görög keresztények panaszt emeltek amiatt, hogy özvegyeik hátrányt szenvednek a mindennapi ellátásban. Az apostolok összehívták a gyülekezetet, és rangsoroltak: „Nem helyes - mondták -, hogy élelmet kelljen szétosztanunk, ahelyett hogy Isten üzenetét hirdetnénk.” Ezért diakóniai munkatársakat kerestek.

„Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcseséggel, és őket állítsuk be ebbe a munkába” (Apostolok cselekedetei 6,3).

Bűz vagy jó illat?

Kinyitva az üres mosogatógép ajtaját orrfacsaró bűz csapott az arcomba. A krómból készült falak csillogtak ugyan, de az alját bűdös lé borította. A kihívott szerelő hamar kiderítette az okot: a mosogató túlfolyóján keresztül szennyes víz került a gépbe. Mihelyt megszüntette a beáramlást, megoldódott a baj.

Vajon a magukat kereszténynek nevezők életében sokszor nem ugyanez-e a helyzet? Tudniillik, hogy a bűn miatt képződött üledék elhomályosítja bennünk a Szentlélek dicsőségét mások elől? Hogy nem jó illatúak vagyunk, hanem taszítóak? De miként lehetséges ezen változtatni?

Amikor valaki válaszol Isten szeretetére és kegyelmére, és alárendeli az életét Jézus Krisztusnak, akkor Istentől ajándékba kapja a Szentlelket (János 3,5-8). Csak ezáltal lesz Isten gyermeke, aki Atyjának szólíthatja a Mindenhatót. A Fiú, Jézus Krisztus vezet minket az Atyához, de a Szentlélek az, aki képessé tesz minket arra, hogy felismerjük a Fiút. Ugyancsak a Szentlélek az, aki bennünk lakozik, aki utálatossá teszi számunkra a gonoszt és segít neki ellenállnunk.

Jézus követése a Szentlélek nélkül lehetetlen vállalkozás, és vagy fásultsághoz vezet - mivel hiányzik az erő a változáshoz - vagy képmutatáshoz.

Ahogy egy bűnöző a szívében akkor is bűnöző marad, ha haraggal telten követi is a rendőr utasításait, ugyanúgy az ember is lázadó marad, ha nem szentelődött meg az akarata. Pál apostol ezt mondta: „De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé” (Róma 8,9b). A Szentlélek azáltal viszi véghez ezt a belső gyógyulást, hogy áthatja a megváltott ember akaratát Isten akaratával.

Sok keresztény ember vágyik eksztázis vagy valamilyen más látványos meg tapasztalás után, és ezeket a lelki-szellemi megnyilvánulásokat annak jeleként veszi, hogy ő Lélekkel betöltött hívő. Az ilyesfajta szárnyalás szín pompás tűzijátékhoz hasonlítható, amely tetszésük kifejezéséeként elragadtatott kiáltásokat csalhat ki belőlünk, de aztán gyorsan ellobban, beteljesületlenül hagyva hátra bennünket éjszakánk magányában.

Isten Lelke elsősorban nem az érzelmeinkre, hanem az engedelmisségünkre számít. Isten nekünk adta a Lelkét. A kérdés azonban: Mi is az Övéi vagyunk? Rendelkezhet velünk?

A rajongó félresiklások azt eredményezték, hogy a Szentlélek adományát az ilyen esetektől félve sok gyülekezetben messzemenően kihagyják az igehirdetésből. A Biblia azonban a harmadik isteni személynek nagy jelentőséget tulajdonít a gyakorlati keresztény életben. Nem valamilyen meghatározatlan erőről vagy érzésről van szó, hanem Isten személyéről, aki mellettem áll, vígasztal, és közbenjár értem az Atyánál.

A Szentlélek nyitja meg a szemünket arra az igazságra, amely nagyvá teszi előttünk Jézust, tanít minket, és emlékeztet Isten szavaira. Ő irányítja az életünket, átforgalmazza lényünket, lelki alkatunkat, érzelmeinket, magatartásunkat és másokhoz fűződő viszonyunkat. A gyümölcs, amelyet Isten Lelke érlel bennünk: „szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás” - ahogy ezt Pál a galatákhöz intézett levelében írja (5,22-23). Ezek Isten jelenlétének ismertetőjegyei az életünkben.

Annak, amit a Szentlélekről hiszünk, csak akkor van értéke, ha a megtapasztalásunk részévé válik. Az Isten Szavából felismert igazságnak át kell hatnia a mindennapjainkat, és ott hatékonyan kell mutatkoznia.

Isten Lelkének legfőbb műve, amelyen fáradozik, hogy átváltoztasson bennünket a maga képére. Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, hajlandóknak kell lennünk meggátolni a szenny, azaz a bűn beáramlását az életünkbe. Akkor a bűz is eltűnik, mi pedig azzá leszünk, amire Isten elhívott minket, nevezetesen jó illat a környezetünk számára.

Yvonne Schwengeler

Őri István

Boldogságok

Boldog, ki a kísértés útján ellenáll
boldog, ki, ha tétova is, de engem megtalál
boldog, ki, ha nem lát is, hisz
boldog, ki vállán szálkás, nehéz keresztet
visz.

Boldog, ki befogad másokat
boldog, ki örül, ha szenvedőt látogat
s vígaszt visz neki
lelke sűrű keservét, szeme tompa fényét
mind elveszi.

Boldog, ki bennem hisz, bennem remél
nyitott szívvel jár, lépte hozzám felér
boldog a bátor, tiszta lélek
mert én benne lakom, kezét fogom, vele élek.

ILYEN EGYSZERŰ?!

A kis csavart beillesztik a gépbe,
És ott a helyén végzi küldetését.
Nem gyötri gond és nem kísérti kétség:
- Mire való az életem?
Csak szolgál egyszerűen, csendesesen.
Ilyen egyszerű lenne az egész?

„Mi leszel?” A gyermek szemedbe néz:
„Kocsis!” „Cukrász!” „Repülő!” „Katona!”
S bearanyozza ezt a büszke tervet
a szülők mosolya.
Ők is szövögetik a terveket
Ha gyermekükre néznek.
Álmodnak róla
Nagyot, szépet, sokat.
Álmaik fenn járnak a csúcsokat,
De a valóság és az akarat
Annyiszor a mélyben marad.
Míg egyszer a kérdés felébred,
S döngögni kezdi a szívünk falát:
Miért is élek? Tudnám legalább!
Hol a cél? Hol az értelem?

S boldog, aki elér a felelethez
Mert az Istennek terve van velem!

Szívemben ezzel a szent felelettel
Megállok színed előtt, Istenem.
Valaminek terveztél engem.
Te segíts azzá lennem!

Ha kiáltásnak, ha simogatásnak,
Akármilyen másnak,
Bocsásd meg, hogy dacoltam, lázadoztam,
És segíts engedelmesen
Terveidbe simulni mostan!
Illeszd helyére kicsiny csavarod!
Szolgál csendesesen, ahol akarod:
Ahová rendeli az alkotó,
Örök isteni kéz.

És ott a helyén álmélkodik rajta:
Ilyen egyszerű mégis az egész?!

Türmezei Erzsébet

Vértanúsága színhelyén, Litéren emlékeztek a 70 éve meggyilkolt Bódi Magdira

Bódi Mária Magdolna élete és halála az életszentség példája, amely Isten segítségével mindenki számára elérhető – fogalmazott Erdő Péter bíboros április 18-án a Veszprém megyei Litéren. Az öt megerőszkolni akaró szovjet katonák elől menekülő munkáslánnyal itt végzett támadója 1945. március 23-án.

A jubileumi megemlékezés – a 2005-ben útjára indult hagyományhoz híven – a litéri temetőben, Bódi Mária Magdolna sírjánál vette kezdetét, ahol több százan gyűltek össze, hogy imával kérjék a huszonegy évesen vértanúságot szenvedett munkáslány boldoggá avatását. Erdő Péter bíboros, Márfi Gyula veszprémi érsek és Seregély István nyugalmazott egri érsek, állami és települési vezetők, valamint a Bódi család tagjai helyezték el a megemlékezés virágait a sírnál.

Az egybegyűltek ezután a dicsőséges rózsafüzért imádkozva átvonultak a vértanúság színhelyére, a helyi általános iskola udvarára, ahol bronzszobor őrzi Bódi Mária Magdolna emlékét.

Itt Loridán Kittinek a Veszprémi Főegyházmegeye irodalmi pályázatára beküldött írását olvasta fel Tóth Eszter, amelyben a középiskolás szerző egyes szám első személyben idézi fel Magdi életét. Az emlékműnél az egyházi, állami és települési vezetők, a Bódi család és Bódi Mária Magdolna tisztelői elhelyezték koszorúikat, illetve a szüzi vértanúhoz illő fehér virágokat, majd hálaadó szentmisével folytatódott a megemlékezés.

„A világban üldözést szenvedtek, de bízottok, mert én legyőztem a világot!” – kezdte a János-evangéliumból vett idézettel szentbeszédét Erdő Péter bíboros, majd rámutatott: Krisztus halálának és feltámadásának húsvéti misztériuma titokzatos fényrel ragyogja be ezeknek a napoknak a liturgiáját, s ebben a világosságban újra meg újra felfedezzük, hogy mit jelent kereszténynek lenni.

Bár a szentmise olvasmánya az Apostolok cselekedeteinek az a részlete volt, amelyben a szegények szolgálatára rendelt hét diakónust kiválasztják, mi már előre-vetítve látjuk az első keresztény vértanúnak, István diakónus bátor tanúságtételét és halálát, amely számára az üdvösség kezdete volt – fogalmazott a főpásztor.

Ez a feszültség, ez a dráma ismétlődik meg minden igazi keresztény vértanúságban – hangsúlyozta a bíboros, majd kiemelte, hogy Bódi Mária Magdolna elsőáldozó korától kezdve hitben és Krisztus szeretetében élt. A lány szülei uradalmi cselédek voltak, maga is nehéz körülmények között nevelkedett. Szeretesi hivatást érzett, de nem nyílt rá lehetősége, hogy be léphessen valamelyik szerzetesközösségbe.

Magdi életének legnagyobb élményét az Eucharisztia, a szentáldozás jelentette elsőáldozó korától kezdve. Akkor is következetesen és hűségesen mindennap szentáldozáshoz járult, amikor a fűzfői Nitrokémia üzemének munkásnőjeként három műszakos beosztásban dolgozott – emlékeztetett Erdő Péter. – Krisztus iránti szeretete az emberekkel való viszonyát is áthatotta: szorgalmas, derűs, talpraesett embernek ismerték munkahelyén, kollégái és felettesei nagyra becsülték. Magdi a Mária-kongregáció munkájában is lelkesen részt vett, különösen a szegények és rászorulóknak odaadó szolgálatában – ahogyan egykor Szent István diakónus, az első vértanú is.

Szeretetszolgálat és vértanúság! Műsőséges az összefüggés a tanúságtételnek e között a két formája között. Bódi Magdolna karitatív munkáját a Katolikus Dolgozó Lányok Szövetségében végezte, ahol hamarosan csoportvezető lett. Ugyanennek a szervezetnek volt az elnöke 1941-től Boldog Salkaházi Sára szociális testvér is. Aki valóban meglátja Jézus Krisztust a rászoruló emberben, az átérzi azt is, hogy a világ nyomorúságához képest a mi lehetőségünk eltörpül – mondta a bíboros, hozzátéve: még ha az anyagi szükségét sikerülne is orvosolni, akkor sem tudnánk eltüntetni a földről minden szomorúságot, magányt, tudatlanságot és tanácstalanságot, a félelmet a jövőtől és a haláltól.

A főpásztor ennek kapcsán kiemelte, hogy a világ változásai közepette, még ha csökken is valamilyen a nélkülözés, szegények mindig lesznek közöttünk.

Mert lehet, hogy egy-egy országban bizonyos tárgyakból, anya-

gi javakból nagyobb a bőség, mint hajdan, de közben egyre szűkül az ember ivóvízkészlete, és az élelmiszer-termelés kilátásai is nagy kérdéseket vetnek fel – fogalmazott Erdő Péter, majd arról beszélt, hogy az orvostudomány csodálatos eredményeinek hála ma szinte minden gyógyítható, mégis egyre nyilvánvalóbbá lesz, hogy a mind költségesebb új eljárások nem mindenki számára hozzáférhetők.

Aki az irtalmasság testi és lelki cselekedeteinek szenteli az életét, nemcsak azt éli át, hogy a fizikai és anyagi teljesítőképessége nem elegendő a hatalmas feladatokhoz, hanem azt is, hogy személyiségének kisugárzása, a hite, az emberileg átélt szeretete sem elegendő ahhoz, hogy begyógyítsa az összes lelki sebet – világított rá Erdő Péter. – Am a segítő szeretetben megérezheti az ember annak olthatatlan vágját, hogy ha Istennek és embertársainknak eleget adni nem is tudunk, de legalább mindent odaadjunk.

Ez a hősiesség szeretet nyilvánult meg Bódi Magdolna életében, aki imádságaiban azért fohászokodott, hogy fiatalon halhasson meg, és halála közelebb vigye a fiatalokat az Úrhoz – hangoztatta a bíboros. – Isten elfogadta imáját: amikor 1945. március 23-án a fegyveres szovjet katonák rátámadtak Litéren, az óvóhely bejratánál az asszonyokra, Magdolna ellenállt, és menekülni próbált. Ezért érték a halálos lövések. Azzal a lelkiütellet halt meg, ami áldozatos életét is jellemezte. Ezek voltak utolsó szavai: „Uram, Királyom! Végy magadhoz!” Halálakor is rózsafüzért tartott a kezében.

Életszentségének és vértanúságának híre hamar elterjedt. Életének és halálának körülményeit ismerve az akkori veszprémi püspök, Mindszenty József elkezdte az egyházmegyei vizsgálatot. Mindszenty e döntésében szerepet játszott, hogy átértette: szükségünk van a példaképekre, „mennyei közbenjárókra, akik kristálytisztán izzó szeretetük erejével többet tudnak segíteni rajtunk odaát, mint amennyi jót életükben tettek” – mutatót rá a főpásztor.

Hetven évvel Isten Szolgája Bódi Mária Magdolna vértanúhalála után ismerjük legjobban az életében és halálában a keresztény életszentség ragyogó példáját – szólította fel a híveket Erdő Péter. – Egy olyan életszentségét, amely Isten segítségével mindenki számára elérhető. Akármilyen környezetből származunk, akármilyen nehéz körülmények között élünk, akármilyen az egészségünk, mindig nyitva áll előttünk a Krisztusnak való teljes odaadás lehetősége. Ez pedig azt jelenti, hogy nagyot alkothatunk, és Krisztussal naggyá válhatunk.

A szentáldozást követően Bódi Magdolna unokahúga, Kovács Elemé né Bódi Mária mondta el Markója László néhai kisló plébános versét, amely szintén a hét évtizede elhunyt Magdi alakját idézte fel. Ezután Márfi Gyula érsek emléklapot adott át a 70 év – 70 kilométer elnevezésű kerékpáros zárandoklat résztvevőinek, köztük Juhász Gábor budapest-vízafogói plébánosnak, a zárandokút lelkivezetőjének.

A biciklisek Bódi Mária Magdolna szülőfalujától, Szigligettől halálának helyszínéig járták végig a vértanú életének legfontosabb színtereit, érintve Badacsonytördemicet és Köveskált, majd Balatonfüzfőt. A Szécsi Ferenc balatonfüzfői plébános által kezdeményezett zárandoklatot hagyományá szeretnék fejleszteni.

A túra előestéjén, április 16-án Szigligeten Márfi Gyula érsek mutatott be szentmisét a Szűz Mária neve tiszteletére szentelt templomban, majd a templom mellett emléktáblát avatott a falu szülőtte emlékére. Ezt követően a balatonfüzfői gyártelepen áldott meg emléktáblát a veszprémi érsek a kerékpártúrán résztvevők jelenlétében április 17-én. Bódi Mária Magdolna egykor az itteni Nitrokémia gyár üzemében dolgozott. A zárandokok szombat reggel kerekettek át Fűzfőgyártelepről a szomszédos Litérré.

Az itt bemutatott ünnepi szentmisén részt vett Konrád Károly, a Belügyminisztérium parlamenti államtitkára, Polgárdy Imre, a Veszprém Megyei Közgyűlés elnöke, Litér és a környező települések polgármesterei, valamint a Bódi Mária Magdolna életét meghatározó helységek település-vezetői. A szertartáson közreműködött a balatonalmádi Szent Ignác kórus, valamint Pitti Katalin operaénekes.

A litéri megemlékezés kiállítás megnyitójával zárult kora délután a község templomában: a Veszprémi Főegyházmegeye Szaléziánus Érsekségi Turisztikai Központja által meghirdetett képzőművészeti pályázat alkotásából nyílt tárlat, és bemutatták az irodalmi pályázatra született műveket tartalmazó antológiát is.

Magyar Kurír

Szeretet!

Érezni, kimutatni, átadni,
Önként, ingyen, semmit nem
várva,
Mert Szeretlek SZERETET,
Mert Tisztaság uralkodik ben-
ned.
Amit a másokban meglátni,
Kell, érdemes, fontos, mert
Elkezdődik a Szeretet,
Feléd, Felé!
Mert ha minden elvész,
A Szeretet mégis őriz,
Mégis fedd,
Vigyáz Rád,

Mert a Tiéd lett.
A Szeretetet nem lehet elven-
ni,
Kölcsönadni, sem visszakérni.
A Szeretet nem ajándékcsom-
ag,
Mert nincsenek korlátai,
Határtalan, egyedi.
Nincs Benne idő, mérték,
Örökké él.
Nem magáért,
Hanem, a másik virágzásáért.
A Szeretet vígasztal,
Átölel, törődő,
Nevet Veled! Érted él.
Hisz Érted jött létre.
Feléd jön. Neked adatott.
A Szeretet megmutat, ismer,
Kiismer, szolgál, áld.
Áldozatot hoz, hisz Benned.
Nem okoz csalódást,
Fájdalmat, bántást.
Reményben él.

Reményt hoz eléd.
Nem fél,
Biztonságot biztosít köréd.
Nincs egyedül, a tiéd,
Azért van, hogy élj,
Növekedj, fejlődj tovább,
A Szeretet néha szól, kiált,
Olykor csendes,
Vár, hogy észrevedd!
Figyelmeztet, ha rossz az út,
De támogat, bátorít, erősít.
Ad, de nem vesz, nem kér,
Önzetlen, szívvel, lélekkel éltet,
Átad mindent, ami a Tiéd,
A Szeretet él, bár
Nem fogható kézzel, ingyenes,
Pénzért nem adják, de
Nem is vehető meg.
A Szeretet megfoghatatlan,
Láthatatlan, odaadó,
Magát teljesen átadó,
Nem érzet, és nem is érzés,
Mert az érzés változik, de

A Szeretet változatlan,
Mindig egy, eggyé tesz, ugyan-
az. S megszületik benned a szó
mintázata:
Szeretlek!
S mikor még nincs szó
Az ajkakon, mikor
Kéz nem mozdul, mikor
Arcát nézed,
S nem tudod miért, kiért,
Hogyan, csak annyit, hogy
Szereted, amikor nincs
Indok, nincs rá ok,
Csak szereted.
Mert a Szeretet elfogad,
Úgy ahogy vagy.
Isten maga mondja Fia által:
Szeretlek!
Én Vagyok a SZERETET!

Prokk Johanna

Forrás: Internet

A béka és a kagyló

A tó fenekén egy kagyló élt csendben, békésen. Minden éjjel előre haladt egy keveset. Szeretett gyönyörködni a finom színekben, amelyet a Hold fénye a vízre rajzolt, ezer meg ezer színárnyalatra bontva. Ugyanebben a tóban élt egy béka is, aki nem kevéssé volt büszke ugró-és énekesi képességére. Sokáig rá se hederített a kagylóra. Amikor azonban egyszer a kagyló elhaladt mellette, megkérdezte tőle:

- Mit csinálsz itt. Te néma csúnyaság? - Kíváncsian figyelte a kagyló barna héját és széles lábait. - Milyen csúnya színed van - folytatta.
- Nézd, én milyen szép zöld vagyok
- Hát igen, nem vagyok szép - mondta a kagyló - de szeretem a víz ezer-nyi színét.

- Mit csinálsz itt, mozdulatlanul egész nap a tó fenekén?

- Figyelek - válaszolta a kagyló.

- Mit figyelsz? - kérdezte elképedve a béka. - Nincs itt a homályos vízben semmi különös.

- A Hold csillogását figyelem. Boldogan megtanulnék festeni, úgy, ahogyan a Hold festi színeit a vízre. És Te mit csinálsz kedves béka?

- Ó - mondta a béka miközben kicsit felfújta magát - én nem vagyok a vízhez kötve, és nem kell egész nap figyelnem. Nekem saját hangom van. Én énekelek, híres művész vagyok. Még az emberek is csendben maradnak, hogy csodás hangomat hallgassák.

A kagyló megcsodálta a békát.

- Tehát híres vagy - mondta elismerően. - Nekem nincs hangom, és nem ismer senki, rejtőzködve élek itt. Tanulni szeretnék, addig szeretném a víz csodálatos színeit szemlélteni, míg le nem tudom festeni őket.

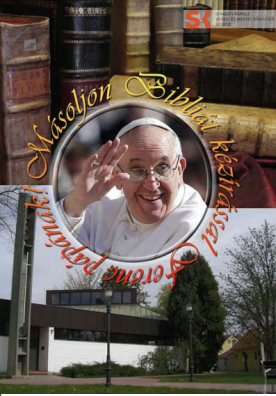
- Te meg a buta szemlélődésed - mondta a béka türelmetlenül - Nincs itt semmi látnivaló. Túl unalmas nekem itt - mondta a béka, és egy jókoraurgrással kint is volt a vízből. Keresett magának egy nagy pocsolyát, és rákezdtet brekegésre. Úgy elmerült

saját hangjában, hogy nem vette észre a felé közeledő nagy vörös lábakat és a piros, hegyes csórt, amely megragadta. Látnotok kellett volna ekkor a békát, hogy kapálózott! Még egyszer visszahullott a fűre, és sikerült neki utolsóerejével, élete leghatalmasabb ugrásával a tóba ugrani, le egészen a fenekére, ahol pont a kagyló mellett találta magát.

- Vége van a koncertnek? - kérdezte barátságosan a kagyló.

A béka azonban nem tudott válaszolni. Elakadt a szava. Így elégedt a kagyló és a béka a csendes tóban még sokáig, hasonló párbeszédet folytatva egymással. A kagyló azonban fáradhatatlanul figyelt. És amikor halála után felnyitották, belsejében láthatóvá vált az ezer színű gyöngyház, amelyet senki se láthatott, míg a kagyló élt. A gyöngyházban ezüst gyöngy csillogott, amely olyan volt, mint az éjszakai égbolton világító ezüst-hold képmása.

Forrás: Internet

Magyar nyelvű Szentírás készül Ferenc pápának ajándékba

A teljes Biblia kézírással való lemásolásához gyűjt vállalkozó szellemű „írástudókat” a szegedi Szent Gellért Plébánia, amelyeknek minden lapját más személy másolja át.

Az Újszövetség szövege 27 könyvből, 7959 versből áll, az Ószövetség sokkal hosszabb ennél: 39 vagy 45 könyv – szerint, hogy miként számoljuk a könyveket – körülbelül 23214 vers terjedelmű, így közel 10 ezer másolót igényel.

A kézzel írott Biblia Ferenc pápának készül ajándékba 2015. augusztus 20-ra.

Örömmel veszek részt a másolásban és jó lenne, ha a plébániákon belül is többen csatlakoznának e szép kezdeményezéshez.

A szegedi Szent Gellért Plébánia honlapján minden részletesen megtalálható ezzel kapcsolatban:

www.szegedtarjanplebania.hu

A nagyatádi összekötő: Vida Zoltánné

TAVASZI SÉTA

Jöjj, sétáljunk egyet s szemléljük Istent
a tavaszban,
ki borzos bokrok s fáklós fák közt jár a
kertben halkán,
ott lépeget a pázsiton s virágot gyűjt-
gat,
tulipánt, árvácskát, nárciszt és gyöngy-
virágokat.

S ott jár a hegyormokon ibolya-
fellegekben,
hajnal, dél, alkonyat ragyog, ha mozdu-
lata rebben,
a nap a bérese s szórja szertesét
a termő élet magvait és kivirul a rét.

A dombokra Isten bársony mentét terít s
ha kába,
jókedvű szél dalol, Ő fű arany sípjába.
Őt zengik a folyók, s nézd a tó gyémánt
tükör,
oly mozdulatlan s benne az Ő képe tün-
dököl.

Csízék, sármányok s fülemülék forró
füttye zeng fel
madarak hangversenyeznek és Ő a nagy
karmester.

A látható s láthatatlan világegység felett
az Ő oszthatatlan s bonthatatlan Lelke
lebeg.

Ölbey Irén

Gesztenyés szelet

Hozzávalók:

Piskóta:

4 tojás
4 ek víz
1 sütőpor
4 ek cukor
4 ek liszt
1,5 ek kakaópor

Krém:

1 cs vaníliás puding
3 dl tej
25 dkg margarin
20 dkg porcukor

Töltelék:

1 cs gesztenyemassza
4 ek baracklekvár
2 ek kakaópor
1/2 kg keksz összetörve
3 dl tej
1/4 rumaroma

Elkészítés:

A tojásokat kettéválasztjuk, a sárgáját habosra keverjük a cukorral és a vízzel, a fehérjét kemény habbá verjük, a lisztbe keverjük a sütőport, a lisztet és a tojás-
habot felváltva a felvert tojás sárgához ad-
juk úgy, hogy a fehérjéből maradjon utol-
jára. Sütőpapírral bélelt közepes méretű
tepsibe öntjük és előmelegített sütőben kb.

10-15 perc alatt készre sül, majd ha kihűlt
kettévágjuk.

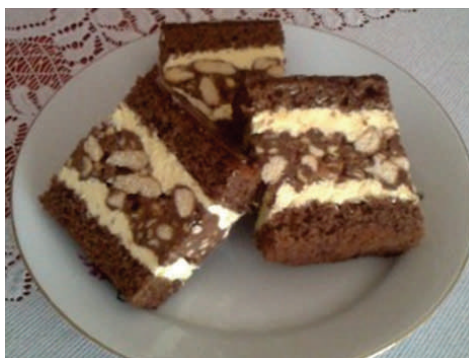
A pudingot felfőzzük a tejjel a margarint
habosra keverjük a cukorral és ha kihűlt a
puding a kettőt összekeverjük.

A töltelék hozzávalóit is egy nagyobb tál-
ba összekeverjük, de csak közvetlenül fel-
használás előtt, mert ha áll nehéz vele
bánni. A kekszet minél kisebbre kell tör-
ni, de (a darált keksz az nem jó hoz-
zá, azzal már próbáltam, de nagyon tömény
a közepe tőle).

Összeállítás:

A csokis piskótát vágjuk ketté, az alsó
felére kenjük rá a krém felét, majd simít-
suk rá a kekszes tölteléket, majd a mara-
dék krémet. Ráborítjuk a piskóta felét és a
tetejét csokoládé mázzal vonjuk be.

Közreadja: Tóthné Ildi

Henry Koster:

A köntös

Henry Koster 1953-ban rendezett filmje Lloyd C. Douglas „És köntösökre sorsot vetettek” című regényének alapján készült, amely a főhős, Marcellus Gallio római tribunus életén keresztül Krisztus követésének útját állítja a befogadók elé.

A film Lloyd C. Douglas „És köntösökre sorsot vetettek” című regényéből készült. Mind a könyv, mind pedig a film címe utalás arra az evangéliumi momentumra, amely szerint a kereszten szenvedő Jézus köntösére sorsot vetettek a római katonák (Mt 27,35; Mk 15,24; Lk 23,34; Jn 19,23-24), hogy beteljesedjék a Zsoltárok könyvének (19,22) jövendölése: „Elosztották maguk között ruháimat, és köntösökre sorsot vetettek.”

A film főhőse Marcellus Gallio, római tribunus, aki a társadalom legfelsőbb köreihez tartozó ifjak gondtalan és felelőtlen életét éli, kiválta ezzel apja, Gallio szenátor rosszallását. Az uralkodásba belefáradt Tiberius császár Capri szigetére vonult vissza, így Rómában az őt kormányzóként helyettesítő, zsarnoki hatalom kiépítésére törekvő Caligula az úr. Az idős Gallio, az ellenzék vezéréként, a köztársaság vívmányait védelmezi vele szemben. A szenátor nem tartja sokra a fiát, szerinte Marcellust a nőkön és a szórakozáson kívül más nem érdekel, ráadásul könnyelmű életvitelével veszélyezteti az ő törekvéseit is.

Marcellus valóban felelőtlen, nem méri fel cselekedeteinek a következményeit. A történet kezdetén rabszolgavásáron vagyunk. Marcellus csupán azért, hogy bizonyítsa a belé kislánykorától szerelmes és rég nem látott Dianának, hogy milyen bátor, dacolva Caligula emberének, Quintus szenátornak a szándékával, a csillagos égig felszórólva az árat, megvásárolja előle a művelt görög rabszolgát, Demetriust. E miatt a hiúságában vérig sértett Caligula a Római Birodalom legkilátástalanabb, leghírhedtebb helyére, Júdeába helyezi Marcellust, katonai parancsnoknak. Ez a kinevezés felér egy száműzetéssel. Poncius Pilátus parancsára Marcellus lesz annak a katonai osztagnak a vezetője, amely végrehajtja Jézus keresztre feszítését.

Jézus nem a szó klasszikus értelmében középponti szereplője a filmnek – a maga testi valójában egyszer sem látjuk közelről, csupán távolról. A főszereplők közül is mindössze ketten, Marcellus és Demetrius kerülnek Krisztus közelébe, de a néző nem látja Jézust, a kamera a két személy döbbenet kifejező arcát mutatja. A krisztusi lelkiség alapvetően alakítja át a Jézust parancsra kivégző Marcellus és Demetrius személyiségét. Ők a társadalom két szélső pólusát – a legalsó és a legfelső réteg – jelképezik. Marcellus tribunus előkelő családból származik – ahogy az egyik római katona fogalmaz, ezért a címért semmit nem kellett tennie, beleszületett ebbe és az ezzel járó előnyökbe –, míg Demetrius a legkilátástalanabb sorsú réteghez tartozik, görög rabszolga, noha korábban szabad emberként megtapasztalhatta a felső réteg életvitelét is; művelt elme, egy hatalmas kultúra megtestesítője.

Marcellus végső megtéréséhez a döntő lökést Simon

Pétertől kapja. Az egykori aranyifjú ekkor már tökéletesen tisztában van bűne nagyságával, s úgy érzi, Jézus keresztre feszítését maga a Megváltó sem bocsáthatja meg. Marcellusra azonban valóban áll, amit Jézus mondott a keresztfán – „Bocsáss meg nekik, Atyám, mert nem tudják, mit cselekszenek...” (Lk 23,34) –, hiszen az ifjú tribunus akkor még egészen más ember volt, nem mérte fel cselekedeteinek a súlyát, nem ismerte Jézus tanítását sem, ezért szinte természetes, hogy a világ elvárásainak megfelelően cselekedett. Péter azzal segít Marcellusnak, hogy bevallja gyengeségét: Jézus elfogásának éjszakáján, a rettegés óráiban háromszor tagadta meg Mesterét (Mt 26,69-75), de ő megbocsátott neki. Marcellusnál sincs ez másképp, ha pedig Jézus így döntött, ő sem mondhat nemet. Jézus valóban végtelen, határokat nem ismerő irtalma mutatkozik itt meg. A film alkotói a keresztyén tanítás szellemében azt sugallják, nincs olyan bűn – legyen bár az a legszörnyűbb is –, amit Krisztus ne bocsátana meg, ha az elkövető őszinte lélekkel, tiszta szívvel megbánja tettét, és a továbbiakban Istenre bizza életét.

Marcellus ezt követően Jézus követője lesz, az Ige hirdetője. Demetrius szerepe rendkívül fontos a történet végkifejletében is. A közben császárrá választott Caligula elfogja, embereivel kegyetlenül megkínkoztatja. Marcellus azonban néhány társával kiszabadítja, és apja házába viteti a súlyosan sebesült egykori rabszolgáját. Ennél a jelensornál ismét Jézus követésének és/vagy elutasításának különböző

módozatait láthatjuk: Marcellus nem érti, Isten miért veszi el leghívebb szolgáját. Tudjuk azonban, hogy ez nem ilyen egyszerű. A mennybe szállt Krisztus az Apostolok cselekedeteiben (9,16) egy látomásban ezt mondja a Saul meglátogató Ananiásnak: „...választott edényem ő (...). Megmutatom majd neki, mennyit kell nevéért szenvednie.” Ennek értelmében bár az orvos feladja a reményt, hogy Demetriust megmentse, Péter azonban, Jézus segítségét kérve, csodát tesz és meggyógyítja. Ugyanakkor Pétert a szakmai hiúságában mélyen megbántott orvos kuruzslással vádolja, Marcellust pedig a saját apja tagadja ki; számára az, hogy fia keresztyénné lett, egyenlő azzal, hogy elárulta Rómát.

A filmbeli Marcellus Gallio a teljes hitetlenségtől és hedonista életszemlélettől jut el sokféle kínlódás, gyötrődés, tapasztalat során Krisztus teljes követéséig. Az ifjú tribunus története egy látszólag üres, élvezetekre vágyó, valójában tiszta lélek vergődése, aki végül felismerve az igazságot, mindent, a vértanúságot is vállalja Krisztusért, eljutva ezáltal a keresztyén remény szerint az üdvözülésre.

A köntös

(Amerikai filmdráma, 135 perc, 1953).

Készült: Lloyd C. Douglas: „És köntösökre sorsot vetettek” című regényéből

Rendező: Henry Koster

Forgatókönyvíró: Philip Dunne, Albert Maltz

Főbb szereplők:

Marcellus Gallio: Richard Burton

Diana: Jean Simmons

Demetrius: Victor Mature

Péter: Michael Rennie

Caligula: Jay Robinson

Poncius Pilátus: Richard Boone

(Kiadja és forgalmazza: Kultúrbarlang Kft., 2015.)

AZ ÉLET DIADALA

Sötét a sírnak éjszakája,
Sötét a bánat és a gyász,
Sötét ott a szív birodalma,
Hol nincs senkinek nyugodalma,
S nem hallik más, csak zokogás.

A Mester meghalt a szegyen
fáján!

A kétség ott ül sok tanítványán:
Kialudt hát a szent Világosság?
Romba dőlhetett a nagy Igaz-
ság?

Egy áruló csók bitóra vitte,
S a nép, mely sokszor Illésnek
hitte:

Megkorbácsolta, földig aláza,
Arcul verdeste, szidta, gyalázta!
Elhamvadt tűz lett az örök Élet?
Elhervadtak az üde remények?...

Csak állnak, várnak bús imád-
sággal,
Királyt sirató szomorúsággal...
Nagy fájalmukat, ó, ki érti
meg?

A Mester hallgat, -
Az ajka néma, a teste hideg.

Kajafás főpap s cinkostársa
mind
Kaján mosollyal és dőre göggel
Az elcsendesült Golgotára int:
„Aki szerette, most menjen ve-
le!

Fusson az kinek ő volt Istene,
Most ott pihen a halottak között,
Nem uralkodik Izráel fölött...
Ki mindig tudott máson segíteni,
Miért engedte magát felfeszíte-
ni?”

Bár sír takarja a nagy halottat,
A rút irigység örömmel kongat,
S hol önző, tévedt emberszív
dobog
A gyűlölet még mindig föllo-
bog:

De Kajafások,
Ne siessetek!
Messiástiprók,
Ne tapsoljatok!
Csak három napig
Várva várjatok!
Hallgassatok el kereszt-ácsolók,
Hamis vádolók, gonosz csácsogók!
Ne gyűljetek lakomára, ne még!
Ne bántsátok a megfélemlített
Tanítványoknak örök Istenét!

Bús tanítványok,
Emlékezzetek!
Az élő Mester
Mit mondtott nektek?...
Szükség volt, hogy Ő testben
meghaljon,
Hogy harmadnapra az Írás betel-
vén:
Föltámadhasson!

Az égi Atya akarta így ezt,
Áldozatoltár volt a fakereszt,
Hol bűneinket mosta el vére!
Most álom borult kedves szemé-
re...

Tekintsetek föl - bízva - az égre!
Múlnak a napok és az éjjelek,
S harmadik hajnal bíborfényé-
ben
megnyílnak az egek!...
Ne sírjatok és ne féljetek már,
Csak higgyetek!

Minden zord télre rügyfakadás
jön,
Szomorúságra támad az öröm;
Sziklák mozdulnak, a kripta
nyílik,

Isten hatalma elhat a sirig,
Sűrű homályból világosság lesz,
Ó, nem káprázat, szent valóság
ez,
Sötét üregben nincs már halott,
Angyal hirdeti: az Isten Fia
Föltámadott! Föltámadott!

Az egész világ
Hittelt csodálja,
Tavaszi szellő
Ezt orgonálja...
„Halál, hol a te fullánkod éle?
Hol a győzelmed, koporsó mé-
lye?”

Vissza, kísértők! Félre, csügge-
dők!
Gátat szaggatnak titkos, nagy
erők,
S eltörpül minden emberi gaz-
ság,
Mert a halálon diadalt arat
Az Élet, az Út és az Igazság!
Nyíljatok ki mind, fehér virá-
gok,
Illatozzátok be a világot,
Minden bús szívben öröm fa-
kadjon,
Ének zendüljön minden hű aj-
kon,
Magasba törő, ujjongó ének:
Győzött a Krisztus,
Győzött az Élet!

Somogyi Imre
(Mustármagok c. verskötetéből)

A határ, avagy miért nem fo- gadták be a zsidók Jézust?

Volt egyszer egy ember, aki mindenkiel jót tett. Nem csak barátaival, hanem mindenkiel. Aki jött. Gyakran tanított másokat helyes életre, bölcsességre, üdvösségre. Máskor enni adott a köréje gyűlt sokaságnak, ha úgy adódott, ezeknek. Ismét máskor bement a tömeg sűrűjébe, ahol „erő áradt ki belőle, és mindenkit meggyógyított.” (Luk 6,19) Pénzt nem kért senkitől, nem is tartott magánál.

Némelyek – nem akárhik, hanem a nép befolyásos hangadói, okos, tanult, köztisztelőben álló módos emberek is a nyomában jártak, hallgatták szavait, lesték tetteit, és egyre jobban szorongtak tőle: hangjától, látásától, tetteitől, végül a kőszá híretől is.

Arra a következtetésre jutottak tehát, hogy meg kell ölni.

Miért?

Mert jót tett. És az ilyesmi roppant veszélyes. Nem szociálisan vagy vallásilag – az akkori emberek igen vallásosnak tudták magukat – hanem ideológiailag. Mi az ideológia? Hamis magyarázat. Esmének, nemes eszmének adja ki magát, úgy is néz ki, és arra szolgál, hogy okosan megokolja, mit, miért teszünk. Hogy miért kell elvonnunk a másét. Miért szomorítjuk meg, miért verjük, miért hazudunk neki, miért öljük meg. Az ügyesen kimódolt ideológia szinte bármit képes igazsággá, jósággá, és ha nem megy rögtön, akkor „szükségyszerűséggé” varázsolni. A szükségyszerűséget pedig ugyebár el kell fogadni, hiszen mi egyebet tehetünk?

Az elfogadott szükségyszerűség szélesen ránk mosolyog, barátkozni kezd. Hasznosnak mutatkozik, segít, vagy együttérzően szétárja a karját: sajnálom, de ez van, ezt kell szeretni. Úgyszólván észrevétlenül csempészi át lelkiismeretünket a jó és a gonosz határára. Ebből később bármi lehet. Az ideológia tehát maga a bölcsék köve: arannyá varázsolja a ganét. Mindezt az észben kezdi, a szívben folytatja, s hatására a legnagyobb disznóságok hovatovább fényes erényekként tűndöklönek.

A bölcsék köve-ideológia „közösségetermelő”. Egységet büvöl, gondolunk a Nagypén-
tek hajnalán a főpapnál össze-
gyűltekre! Az ártatlan Üdvözi-
tőt demokrati-
kus és elsöprő
többség ítélte
halálra, ugyan-
úgy, ahogy pár
óra múlva a helytartó palotá-
jánál összegyűlt
nép. Nép? Vagy

csöcselék? A mai világ urai semmit sem bíznak a véletlenre. Számos nagy fosztogató-cég rendszeresen tart „csapatépítő” összetartásokat, képzéseket, ahol a kiválasztottak csoportja, a jövőendő „élcapat” elsajátítja a vállalat vallását, a lelkiismeret-áltatás, majd átformálás tudományát.

Azt, hogy miként kell a jót, az igazat, a szépet és a szeretetet észrevétlenül átváltani hasznosra, azaz ideológiára. Ez a folyamat a nép csöcseléké változtatása.

Mert jósággal és társaival nem lehet tojást festeni.

„Szobájuk rejtekében” talán belátják olykor az irányítók, hogy ők esetleg nem elég jók és hibátlanul igazak, viszont abban biztosak, hogy hasznosak, mert ők valóban felelősséget hordoznak a nép sorsáért. Tesznek érte. Nem ostobaságokra tanítják, például arra, hogy „az igazság tesz szabaddá”, hanem a valóságra: arra, hogy széllel szemben nem lehet. Más utat-módot keresnek az előrejutásra. Reálpolitikuskok. A próféta-szerűségek lehűtésére eleinte az elhallgatást, a tömegtájékoztatót, a szórakoztatóipart, vagy éppen a sokat próbált fitymálást alkalmazták: mi az igazság?

A mihasznák közt olykor akad, aki ettől sem tér észhez.

Ha nem tér észhez, és megmarad idealista álmodozónak, akkor el kell fűjni a gyertyáját. Tűrhetetlen ugyanis, hogy két példa, két értékrend legyen a társadalomban. Ezt ő sem kifogásolhatja, hisz ő maga mondta, hogy „Minden meghasonlott ország elpusztul és egyetlen meghasonlott város vagy ház sem állhat fönn.” (Mt 12,25)

Forrás : Internet

„Nem az az ébredés, hogy nagy dobveréssel kiözönlünk az utcára, hanem az, hogy nagy zokogással visszamegyünk a Golgotához.”

– Roy Hession

CINKOS, AKI NÉMA

Kopogtat a valóság

Az iszlámról nincs valódi nyilvános beszéd sem Magyarországon, sem Európában. Belpolitikai érdekek és kulturális sérelmek tömege fojt el minden érdemi gondolatot.

Amint szóba kerül az iszlám, rögtön felvetődik a zsidó-palesztin konfliktus, ahol saját identitásukat ápolgató cionisták, antiszemiták, jobboldali radikálisok és liberálisok tematizálnak minden pillanatban. Nincs az az ordas háborús bűncselekmény, amit kapásból ne bocsátana meg a zsidó államnak az egyik oldal, ahogy nincs az a palesztin terrormerénylet sem, amit ne értékelne épp így jogosnak a másik.

Érkezik 9/11, a terroristázástól fröcsögő neokon propaganda, vele szemben pedig a tömött sorokban felvonuló gyarmatosító öngyűlölet és Amerika-ellenesség, a spengleri nyugat alkonyát minden hírbe belelátó értelmiségi babonáság.

A nyugati civilizáció vallása többé már nem a kereszténység, hanem számtalan törzsi-ideológiai gyűlölet és fetisizmus, kezdve a fanatikus piacpártiságtól a szociális uszításon, az összeesküvés-elméletektől terhelt antiszemizmusról vagy épp a görcsös kapzsiság táplálta jóléti sovinizmusról át az amerikai fegyverlobbi birodalmi nacionalizmusáig. A türelmet, szeretetet és megértést hirdető kereszténység nem képes rivalizálni az izmusokkal, a céges kapzsisággal és a médiagyűlölet napi valóságával, így folyamatosan teret veszít, ahogy az általa hordozott értékek is. Mint például a szolidaritás.

Ezért fogadja hűvös közöny a hírt, hogy Indonéziában keresztényekre támadtak, vagy hogy Nigériában meg Egyiptomban keresztény gyerekeket rabolnak el. Ezért becsüli többre a civilizációnk az olcsó kínai tömegcikkeket, mint mondjuk Tibet szabadságát, vagy az olcsó szaúdi olajat, mint a női nem méltóságát. Csakis a pénztárcánkkal és a biztonságérzetünkkel tartunk fenn közösséget. A médiademokrácia tett minket ilyené.

A kenyai mészárlás se ütötte volna át a nyilvánosság ingerküszöbét, ha a dzsihádisták azt a százötven keresztény egyetemistát nem épp hűsvétra időzítve gyilkolták volna le. Azért jöttek, hogy öljenek és megölessenek- idézték fegyvertelen áldozatainknak a Korán idevonatkozó sorait.

A borzongást és a felháborodást ezúttal nem követik a szokásos házmesterbölcse-

ségek, melyek szerint "nem kellett volna lerajzolni a prófétát, akkor elkerülhető lett volna a katasztrófa". Azok az értelmezési keretek, amelyeket eddig használtunk, többé nem működnek. Nyilvánvaló, hogy ezt a kenyai mészárszéket nem Izrael provokálta ki, nem a romlott nyugati ember cinikus vallásgyalázása vagy liberalizmusa, és nem az Egyesült Államok globális pénzügyi gyarmatosítása okozta. Lelepleződtek a neokon héják és olajbárók is, akik épp annyira zavartatják magukat a halott kenyai keresztényeket látva, mint amikor Budapesten rendezett vérfürdőt a Vörös Hadsereg. Ezúttal nincs fegyvercsörtetés meg harcias nyilatkozatok mindenféle emberi jogokról, ez ugyanis nem üzlet, csak rendszerhiba. Nem is kellett volna, hogy vezető hír legyen.

Talán most észreveszik néhányan, hogy létezik egy valóság az Echo TV és az ATV által határolt határolt pocsolyán kívül. Ebben a világban valódi tétre mennek a dolgok, valódi életek forognak kockán, nem az, hogy ki fasiszta és ki kommunista, ki Trianon-sérült és ki holokauszt-sérült. Ebben a világban súlyosabb kérdések vetődnek fel, mint hogy miként lehet ezt a sok huszadik századi traumát kormányzati hatalomra váltani. Ez a valóság eljött értünk. Nem érdekli, hogy mi most épp tömegcikkeket fogyasztunk, úgyhogy nem érünk rá. Most még csak kopogtat, de hamarosan dörömbölni fog.

Az iszlamizmus fenyegetés. Létező, gyilkoló, hódító fenyegetés. Ma keresztények tízmilliói, holnap egész Európa veszélyben lesz. Az iszlám jogrenddel, a sariával szemben nincs helye kulturális relativizmusnak. A másság nem minden esetben szép. Különösen, ha keresztény templomokat borít lángba, ha homoszexuálisokat mészárol, ha nőket tart állati sorban. Aligha van egyszerű recept erre a konfliktusra. Egy őszinte diagnózissal mindenesetre biztosan tartozunk, továbbá a szolidaritással minden keresztény és minden békét szerető ember iránt. Ha erről lemondunk, Jézus Krisztust tagadjuk meg. A kultúránkat, a gyökereinket és önmagunkat. A tömeg újra Barabást kiált.

Puzsér Róbert jegyzete (MNO)

Egyházközségi kirándulás május 30-án

A Fehér Villám 30-án, reggel 8 órakor, a Fehér Villám előtti parkolóból indul a hagyományos, tavaszi egyházközségi kirándulásunk első állomása, Tapolca felé. Ott meglátogatjuk hazánk egyik természeti szépségét, a tavas barlangot. A barlang népszerű turistahely. Kb. 180 m hajózható benne, és 70 m bejárható. Mi is csónakokba szállunk. Vize tiszta karsztvíz, melyen a csónakokkal a kijelölt szakaszon hajózhatsz és kb. egy fél óráig gyönyörködhetünk a barlang belsejében is.

Utunk a továbbiakban Halimbára vezet. A település neves személyisége volt Dr. Szalai Miklós gyógyfüves esperes. A II. világháború befejezése utáni nehéz időkből került Halimbára, ahol több mint három évtizeden keresztül gyógyította gyógyfüveivel a környéken lakó embereket, majd az ország szinte minden tájáról, sőt a külföldről érkező betegeket is. Gyógyteáinak hatásosságát több egyetemi klinikán is vizsgálták és több esetben is sikerült a mindennapi gyakorlatban tapasztaltakat klinikai vizsgálatokkal alátámasztani. A későbbiek során teáinak receptjeit „Halimbárium” márkánév alatt levédették és most nekünk is lehetőségünk lesz egy ilyen üzletet megtekinteni, ott esetleg vásárolni a több mint ezer termék közül.

Utunk során betérünk Herendre, hogy megcsodálhassuk a porcelángyártás rejtelmét és a kész termékeket. Jó tudni, hogy a herendi porcelán hungarikum és világhírű. Így egyik büszkeségünk.

Eljutunk majd a Devecser és Kolontár községek határában található Szentkúthoz is, amit csodamód elkerült a néhány évvel ezelőtti iszapár. Egy helytörténészt hallgathatunk meg az egyre ismertebb zarándokhelyről.

A kirándulás napján mindenkinek magáról kell gondoskodnia az étkezésről, kivéve az együtt elfogyasztott vacsorát, melyet együtt fogunk elkölteni, a 8-as főutat szegélyező egyik csárdában.

A kiránduláson való részvétel díja 6000 Ft lesz, ez tartalmazza a belépők árát és az útiköltséget is. Jelentkezni a kiruccanásra minden hétköznap hivatali időben lehet a plébánia irodájában.

Mindenkit szeretettel várunk!

Bukiné Szabadits Ilona

MÁJUSI PROGRAMOK

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐ TESTÜLET

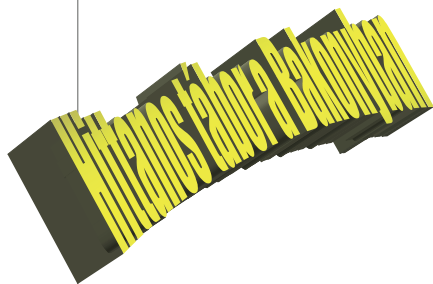
**Wirth Csabáné
Horváth Erika**

Nagyatádon születtem. Gyermekkorom hittan órái a templomban zajlottak. Hitéletem gyermekeim születésével és növekedésével teljesedett ki igazán.

Édesanyám szeretetteljes nagycsaládban nőtt fel, életük középpontja mindig az Úr Jézus Krisztus volt a háborús viszontagságok ellenére is. Ez a szemlélet nap, mint nap átsugárzik az én életemen is. Édesapám elvesztése utáni gyász is közelebb vitt Istenhez. Szívesen bekapcsolódtam az esti misék előtti rózsafüzér-imádságba, a szentmisék alatti liturgikus szolgálatba, vagy akár a templomi kórus munkájába.

Mivel én is voltam nehéz helyzetben, igyekszem lelket önteni a csüggedteknek. Tevélegesen részt veszek a templom szépítésében. Édesanyámnak hálámat fejezem ki felnevelésemért, ezért most gyengeségében szeretettel ápolom. Három gyermekemnek igyekeztem továbbadni az édesanyámtól kapott értékrendet.

Április 30.	Olvasóköri az esti mise után
Május 15.	Felnőtt katekézis (Utolsó tavaszi alkalom)
Május 15.	Csurgó, hittanverseny—Isten a metrón c. darab bemutatója Csurgón
Május 22.	Társasjáték-klub felnőtteknek az esti szentmisét követően
Május 23.	Hittanosok tavaszi kirándulása, Egyházközségi testületi tagok lelki napja Kaposszentbenedeken
Május 28.	Olvasóköri az esti szentmise után (az utolsó tavaszi alkalom a nyári szünet előtt)
Május 30.	Tavaszi egyházközségi kirándulás: Tapolca -Herend-Halimba-Devecser
Május 29.	Hittantáboros gyermekek szüleinek tájékoztatója a Hajnal Zénó teremben 18.00 órakor

Ízelítő a programokból:

- * Via Ferrata (sziklamászás) Cseszneken
- * Pannon Csillagda
- * Libegőzés Eplényben
- * Pápai strand
- * Éjszakai túra
- * Sok játék, móka, nevetés

Nem hittanos társadat is magaddal hozhatod! A tábor időpontja: Lányok: júl. 13-18. Fiúk: júl. 20-25.

Szülői megbeszélés: május 29-én pénteken 18 órakor a klostorban !

Részvételi díj: 18.000 Ft, ami szükség esetén csökkenthető!

Falu Tamás**HINNI**

Hinni, hinni és hinni a terhet így vinni.

Látni a csodát fent, lent, hinni a hihetlent.

Hinni, hinni és hinni, az életet így vinni,

s ne mi vigyük hitünket, a hitünk vigyen minket.

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520